

Advocata Croatiae

List svetišta i župe Majke Božje Remetske
Uskrs 2020. :: Zagreb
godina 24. :: broj 71 :: cijena 15 kuna

www.zuparemete.net

Sretan Uskrs!

»Prodrmana« vjera na putu Uskrsa

Iskušenje svakoga čovjeka, posebno vjernika je ljudska svakidašnjica i to nije ništa novo. Život je satkan od padova i uspona, od emocija i strahova do povjerenja u Onoga tko nas je stvorio i otkupio. Tako i okolnosti poput pandemije, potresa, bolesti i drugih oblika ovozemaljske ljudske ugroze, čovjeka tjeraju na promišljanje o smislu života. Normalno je da svatko želi živjeti, želi biti sretan, radostan, zdrav, pa želi ostvariti svoje započete planove, jer uvijek postoji dodatni razlog za još koju sekundu, minutu, dan ili godinu života. Sve je to ljudski i prirodno, jer takvog je čovjeka stvorio Bog. Promišljajući iz vjerničke perspektive, važno je u nedaćama se staviti u Božje planove, ne one po kojima čovjek tumači volju Božju, nego da je prihvaća. Tumačiti volju Božju je obično igranje božanstva i preuzimanje toga atributa sebi, jer na taj način ljudski egoizam dolazi do izražaja, izbija u prvi plan. I nedaće kad snađu čovjeka, opomena su a ne kazna, da su u nemoći svi jednaki, bogati i siromašni, vlastodršci i svećenici, obučeni i goli. Kroz nedaće se očituje ljudska nemoć, ljudska ograničenost koje često čovjek nije svjestan. Iz tih »ruševina« ili »razvalina« Bog čovjeku otvara vid, skida sljepoću da bolje vidi nebo, a da ne gleda svijet odozgor. Sveto trodnevlje na to najbolje upozorava, jer cijeli ljudski

život je sadržan u tri riječi: muka, smrt i uskrsnuće. Strahovi su od začeca, muka je od rođenja, a smrt još nitko nije izbjegao. Ama baš nitko ovozemaljsku smrt nije izbjegao. Vjera u uskrsnuće. *Zanimljiva je anegdota koja kaže – kad je Bog dijelio imenice i smrti rekao, ti ćeš biti smrt, ona se pobunila. Na to joj je Bog odgovorio, pa nitko neće reći da je netko umro od smrti.* No, u svim stanjima vjernik je pred izazovom, jer je u strahu, u neizvjesnosti unatoč tome što se zove vjernikom. Svi u nešto vjeruju i to je logično, jer nazivati se nevjernikom, agnostikom, ateistom padaju u vodu pred zdravim razumom. Vjera je usađena u ljudski um, u ljudsko srce, no samo je pitanje njezina poimanja i prakticiranja. Dvije su ključne stvari: Bog i čovjek. Preko svoga sina Bogočovjeka koji je Otkupitelj svijeta, Bog upućuje jasnu poruku vjerniku da ljubi čovjeka. Ako je Bogočovjek mogao položiti život za čovječanstvo, onda je to jasna poruka da čovjek mora biti spreman u najmanju ruku zbližiti se s bližnjim. Tu je niz primjera, ali Isus nema niti jednoga citata u svom djelovanju, ni jednoga. Djeluje izravno, a ne prepisivački i plagijatorski. Na to je pozvan svaki vjernik, a to je ljubav prema bližnjemu, jer ona vodi uskrsnuću. Nadalje, Isus je bio svjestan i institucija u svoje vrijeme, jer institucije čine ljudi, a gdje su ljudi tu su i devijacije jer čovjek je grešan. No, zato ostavlja Crkvu da nad njom bdi Duh Sveti. Stoga je Ona istodobno grešna i sveta. Grešna je jer je čine ljudi, a sveta jer je vodi Duh Sveti. U »prodrmanoj« vjeri sve vodi Duh Sveti, a ljubav prema bližnjemu i prihvaćanje, a ne tumačenje Božje volje vodi uskrsnuću. U promišljanju o svetom trodnevlju, Sretan Uskrs!

Vlado Čutura

IMPRESSUM

Izdavač: Župa Uznesenja BDM - Remete
Za izdavača: o. Antonio-Mario Čirko
Adresa uredništva: Česmičkoga 1, 10000 Zagreb
Telefon: 01/4500 500, faks: 01/4580 952
E-adresa: zupa.remete@gmail.com
Glavni urednik: o. Antonio-Mario Čirko
Izvršni urednik: Vlado Čutura

Fotografija na naslovnici: Remetska crkva nakon potresa
Fotografirali: Marko Dušak, Bernard Čović, arhiva župe
PBZ Žiro-račun: HR1423400091510697474
ISSN: 1331-4092
Grafička priprema: Slavica Čutura
Tisak: M-PRINT, Zagreb
Časopis izlazi tri puta godišnje: za Božić, Uskrs i Veliku Gospu

4

Uvodna meditacija

**Što je govorio
i činio za svog
ovozemaljskog
života?**

*Autor:
o. Nikola Grizelj*

7

**»Tvrđiti kako
se ljubi Boga
a zatvarati
se prema
bližnjemu ili
ga čak mrziti
znači lagati«**

*Autor:
Vlado Čutura*

10

PETA
GODIŠNJICA
SMRTI O.
VJENCESLAVA
MIHETECA

**Spomen na
redovnika s
porukama
dobrote**

16

DOŽIVLJAJ TAIZÉ
SUSRETA U
WROCLAWU

**»Patuljci
predstavljaju
različita
zanimanja...«**

22

Pedagoški savjet

**Mladi
između
želja i
mogućnosti**

*Autorica:
Jadranka Bizjak
Igreć*

40

**Oštećenja
remetske
crkve u
potresu**

6 Obraćanje je duhovna borba
- o. Antonio-Mario Čirko

14 Odlomak iz knjige/spomenara
»Bukovac kojeg više nema«
Jasmine Vranjković

19 Susret hrvatske katoličke mladeži
- Zagreb 2020.

20 Vjera u Božju providnost
- Zlatko Šušnić

24 Kronologija župe:
Božić 2019. - Uskrs 2020.

Što je govorio i činio za svog ovozemaljskog života?

- ***Nemojmo bježati od naših križeva, prihvatimo ih poučeni od našeg Gospodina i posvetimo se po njima. Nema kršćanstva bez križa, niti je moguće drugačije nasljedovati Isusa. Sve drugo je od manje važnosti. Znamo cilj našega života, znamo i put i da je on istinit, što nas sprječava da njim koračamo?***

Autor:
o. Nikola Grizelj

Pjevaj Aleluja Isusu, brate i sestro!

Akon što smo 40 dana na različite načine kroz odricanja, molitvu i djela milosrđa budili čežnju našeg srca za Bogom, jednim istinskim potrebnim došlo je vrijeme za pobjednu pjesmu, jer - uskrsnu kako reče!

Vjernički pogled proniče dubine i dublje značenje svijeta oko nas i on shvaća da sve svjedoči za Njega, sve je znak Njegovog uskrsnuća. I priroda koja kao da se ovih dana oda sna budi i sunce koje kao da se svake zore rađa na novi život. Svjedoče apostoli i brojni očevici, sveci i brojni mučenici čija krv više o Njemu: »Istina je!« O, nemoguće je istinu sahraniti u grob. U svitanje prvog dana u tjednu grob ostaje prazan. Nije to nikakav dokaz, ali s druge strane prazan grob je ipak prvi znak, vjesnik uskrsnuća koji u nama treba rasplamsati čežnju da tražimo Onoga koji je u nj bio položen. Učimo od svetih žena. Kad su Marija Magdalena i druge žene vidjele prazan grob, a potom *susrele* Isusa, pune poleta i s neizrecivom radošću pohrlile su javiti ostalima što su doživjele. Tek susret s Uskrslim razbudi vjeru čiji je plod radost i poletnost da Ga donosimo drugima. Susret s Isusom izvor je radosne pjesme: Aleluja (Hvalite Jahvu)!

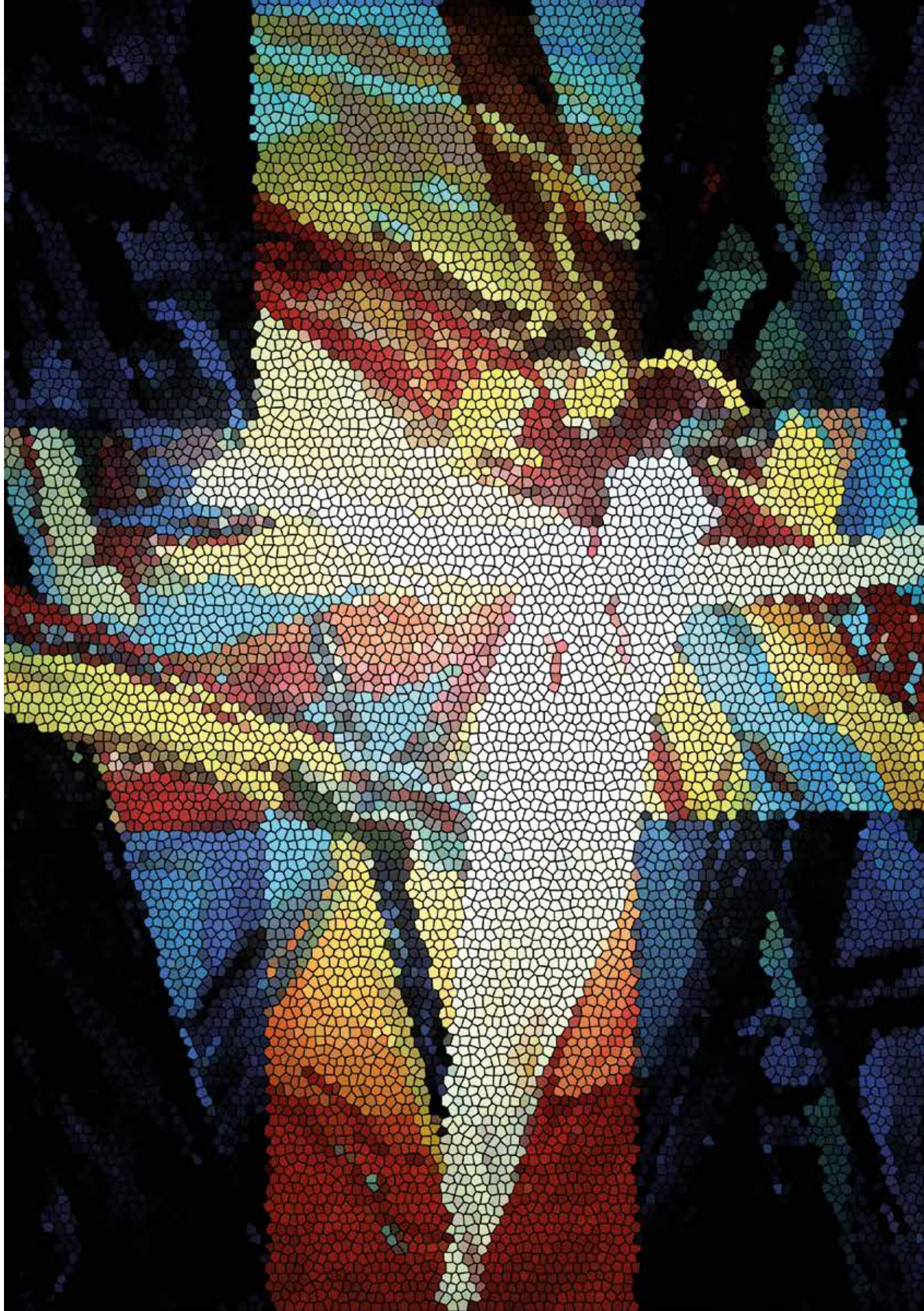
Svojim uskrsnućem naš Gospodin svjedoči svijetu da je istinito ono što je govorio i činio za svog ovozemaljskog života i da se na te riječi možemo osloniti i čvrsto uz njih prijanjati. Svjedoči i nama da se u središtu srca Presvetog Trojstva, našega Boga,

nalazi oaza pripravljena za čovjeka, tebe i mene; svjedoči da i dalje želi svakodnevno silaziti u naše grobove (malodušja, grijeha...) da nas izvodi na život. O dragi brate i sestro, nije on prošao Veliki petak zbog sebe, nego zbog nas. Osjećaš li to? Lijepo je i ugodno to osjećati, ali ako ne osjećaš nemoj previše brinuti nije osjećaj najvažniji. Vjeruješ li? E, ta vjera nam daje onu milosnu snagu kojom ostajemo uz Isusa i kad ga osjećamo i ne osjećamo, ta vjera nam govori da je život vrijedan življenja. To je vjera čiji se miris po našem življenju treba širiti po svijetu. Ta vjera je plod uskrsnuća i ona nam daje mir u srcu, otvara naše oči da shvatimo i prihvatimo da je u našem životu samo jedno istinski bitno, naš Bog, tj. da se s ovoga putovanja jednog dana vratimo u Očev dom. Znamo put: preko muke i križa k slavi uskrsnuća. Nemojmo bježati od naših križeva, prihvatimo ih poučeni od našeg Gospodina i posvetimo se po njima. Nema kršćanstva bez križa, niti je moguće drugačije nasljedovati Isusa. Sve drugo je od manje važnosti.

Znamo cilj našega života, znamo i put i da je on istinit, što nas sprječava da njim koračamo?

Molim te brate i sestro nemoj zaboraviti da je za našu vjeru ključan susret s Isusom. Nemoj propuštati da budeš s Njim svake nedjelje na svetoj misi sa svojom braćom i sestrama, ma i svakog dana. Susretni Ga redovito u sakramentima, u molitvi, u ljudima, u potrebitima. I dopusti da On susretne tebe da te dodirne i oživi. On to može i želi. No za ples je potrebno dvoje.

Susretni Ga i pjevaj Aleluja Isusu!

VAŽNOST OBRAĆENJA

Obraćanje je duhovna borba

- *Obraćanje je ozbiljan proces, ali i radostan korak prema nutarnjem miru i blagoslovu koji ne ostaje samo kod jedne osobe, nego se dalje širi na bližnje i na one koji su nam na životnom putu.*

Autor:
o. Antonio-Mario Ćirko

Akorizmi 2006. papa Benedikt XVI., napisao je: »U životnim kušnjama i u svakoj napasti tajna pobjede nalazi se u osluškivanju Riječi istine i u odlučnom odbijanju laži i zla. To je pravi i središnji program korizmenog vremena – slušati Riječ istine; živjeti, govoriti, činiti istinu i odbaciti laž koja truje čovječanstvo i svima donosi zlo.« Obraćenci i danas mogu mijenjati »lice zemlje« i društva u kojemu žive. Mijenjajući sebe.

Na putu kroz korizmu do Uskrsa imamo priliku da si posvjestimo važnost obraćanja na koje nas Isus poziva. Obraćanje znači promijeniti svoj životni smjer, ponašanja, međusobne odnose i drugo ako nisu u skladu kršćanskim vrednotama, te su po sebi grijeh ili prilika za grijeh.

Isus dolazi među ljude da pobijedi prisutno zlo i da otkupi čovjeka. Đavao je bijesan kada osluškujemo Božja nadahnuća i želimo se mijenjati na bolje. Obraćanje je zato i duhovna borba. Ona je stvarnost koja postoji svaki dan. Ovdje se ne radi o fizičkoj borbi, nego je riječ o duhovnom ratu. Isus je za nas prošao duhovnu borbu, ali čovjek svojim grijehom i dalje dopušta zlu da se poigrava s njime. Zato je važno znati da je Isus pobijedio, da nas je uistinu otkupio i zlo nema vlasti nad nama osim ako mi to svojim postupcima ne pokazujemo. Svatko od nas je doživio svađu, kušnju, ljutnju, sumnje, mržnju, strahove, malodušnost i dr. Sve to što se znade javiti znakovi su duhovne borbe gdje nas zlo želi pokolebati, slomiti i poraziti. Sjetimo se kad nam je netko nešto našao učinio i odjednom pojavi se prilika za osvetiti se. Prva pomisao je: »Joj jedva čekam spustiti mu(joj) pred svima, poniziti ga(ju)«. To je već prvi znak borbe gdje đavao želi da tako postupimo.

No, s druge strane osjećamo da to nije dobro i da će nas to učiniti potpuno jadnima ako uzvraćamo istom mjerom. I tu je sada ključno kome će se osoba prikloniti. Ali treba znati da Isusov poziv ljubavi donosi mir, a đavao samo stvara nered. Kada smo toga svjesni onda osobu koja nas je povrijedila prihvaćamo na taj način da situaciju stavljamo u Božje ruke. S druge strane nastojimo oprostiti osobi. Tada dolaze razne misli koje se tome protive, ali i tada kada nam se čini besmisleno opraštati i da nemamo snage treba reći: »Isuse, ja ne mogu i po ljudskom ne mogu oprostiti, ali tvoja milost neka dođe u moje srce i preobrazi moju nutrinu da može oprostiti«. Također potreban je i korak zahvaliti na osobi koja nas je povrijedila. Moje osobno iskustvo me je naučilo da Bog sve izvodi na dobro, da nas podučava životnoj lekciji koja nam pomaže za naš duhovni rast. Nijedna nevolja ako se preda u Božje ruke ne ostaje besplodna, nego donosi obilje milosti.

To je jedna od mnogobrojnih slika duhovne borbe. Đavao želi poraziti kršćanina. Želi ga prevariti i mučiti. Želi ga držati daleko od istine, jer on zna da će nas istina osloboditi. No nekada čovjek kao da je namjerno gluh da prihvati Isusovu istinu. Đavao zna da će naša vjera, ako joj se dopusti da raste, sve njegove laži učiniti nedjelotvornima. Kad stanemo pred Boga i kažemo: »Ne trebam više ništa od ovoga svijeta, hoću samo Isusa, đavao to zna.« On to ne zna samo iz naših riječi, već i iz naših djela, jer se više ne radi o pukoj izjavi, nego o načinu življenja.

Obraćanje je ozbiljan proces, ali i radostan korak prema nutarnjem miru i blagoslovu koji ne ostaje samo kod jedne osobe, nego se dalje širi na bližnje i na one koji su nam na životnom putu.

»Tvrđiti kako se ljubi Boga a zatvarati se prema bližnjemu ili ga čak mrziti znači lagati«

• *Ljubav prema bližnjemu, kakvu Isus naviješta u Bibliji, pokazuje se tako mogućom. Ona se sastoji upravo u činjenici da ljubim, u Bogu i s Bogom, i osobu koja mi se ne sviđa ili koju uopće ni ne poznajem. To se može ostvariti samo na temelju dubokog susreta s Bogom, susreta koji se pretvorio u zajedništvo volje te zahvatio čak i osjećaje. Tada naučim promatrati drugu osobu ne više samo svojim očima i svojim osjećajima, već iz perspektive Isusa Krista.*

Susreo sam remetskoga župnika o. Antonija Marija Čirka na cesti kako ohrabruje župljane da ne klonu duhom, priključio sam mu se u hodu i prošao s njim oko kilometar puta do svetišta. Po propisima, s maskama zaštićeni razmijenili smo promišljanja o stanju u društvu. Promišljao sam o tome i pričao – zar se trebamo toliko bojati smrti? »Pa Bog će me uzeti kad On poželi. Neki će ljudi umrijeti u ovoj pandemiji, jer smrt je sastavni dio ljudskoga života. Nema rasporeda sprovoda na središnjim gradskim grobljima. Pogledam po tiskovinama u kojoj dobi ljudi umiru. Možda ću i

ja biti među onima koji će umrijeti u ovoj pandemiji, jer pripadam rizičnoj skupini. Nisam prorok, a niti vizionar ljudskih života, pa tako niti svoga života. Sve je u Božjim rukama. Što Bog odluči – biti će tako!« Po povratku sam promišljao, Bože moj, zar smo tolike kukavice, sebičnjaci? Poštujmo struku i preporuke, ali nemojmo zaboraviti one koji su potrebni ljudske i duhovne blizine. To me potaknulo da ponovno pročitam encikliku »Bog je ljubav« velikoga Pape Benedikta XVI. koji između ostaloga upozorava kroz sljedeće retke.

»Tko god treba moju pomoć i ja mu mogu pomoći, moj je bližnji«

To je načelo polazište za shvaćanje Isusovih prispodoba. Bogataš (usp. Lk 16,19-31) moli iz mjesta muka da se njegovu braću obavijesti što bude s onim koji je jednostavno zanemarivao siromaha u potrebi. Isus, tako reći, uzima taj vapaj za pomoć kao upozorenje nama da nam pomogne izvesti nas na pravi put. Prispodoba o milosrdnom Samarijancu (usp. Lk 10,25-37) pruža dva osobito važna objašnjenja. Dok se pojam »bližnji« dotad odnosio u biti na sunarodnjake i strance koji su se trajno nastanili u Izraelu, drugim riječima na zajednice koje su čvrsto vezane s nekom zemljom i narodom, sada se to ograničavanje dokida. Tko god treba moju pomoć i ja mu mogu pomoći, moj je bližnji. Pojam bližnjega sada je poopćen, ali ipak ostaje konkretan. Unatoč tomu što se proteže na sve ljude, ne svodi se na izraz neke općenite i apstraktne ljubavi, koja sama po sebi uključuje slabu zauzetost, već traži od mene praktično zauzimanje ovdje i sada. Crkva ima zadaću uvijek iznova tumačiti tu povezanost između blizine i daljine u odnosu na svakodnevni život svojih članova. Na kraju, potrebno je ovdje posebno spomenuti veliku prispodobu o posljednjem sudu (usp. Mt 25,31-46), na kojem ljubav postaje presudni kriterij za vrednovanje ljudskog života. Isus se poistovjećuje s onima koji su u potrebi: gladnima, žednima, strancima, golima, bolesnima, zatvorenima. »Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!« (Mt 25,40). Ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu postaju jedno: u najmanjima susrećemo samog Isusa a u Isusu susrećemo Boga.

Autor:
Vlado Čutura

Ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu

Nakon razmišljanja o naravi ljubavi i njezinu značenju u biblijskoj vjeri, ostaje nam suočiti se s dva pitanja koja se tiču našeg stava i vladanja: Je li doista moguće ljubiti Boga premda ga se ne vidi? I može li se ljubavi zapovjediti? Protiv dvostruke zapovijedi ljubavi javljaju se dva prigovora, koja se mogu ovako izraziti: Nitko nikada nije vidio Boga – kako ga možemo ljubiti? I uz to: ljubav se ne može zapovjediti; ona je konačno osjećaj koji može biti i ne mora, ali ne može nipošto biti plod htijenja. Pismo kao da uzvraća na prvi prigovor riječima: »Rekne li tko: 'Ljubim Boga', a mrzi brata svog, lažac je. Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti« (1 Iv 4,20). Ali taj tekst nikako ne isključuje ljubav prema Bogu kao nešto što je nemoguće; naprotiv, u čitavom kontekstu upravo citirane Prve Ivanove poslanice ta se ljubav izričito zahtijeva. Ističe se neraskidiva povezanost između ljubavi prema Bogu i ljubavi prema bližnjemu. Jedno je tako čvrsto povezano s drugim da tvrditi kako se ljubi Boga a zatvarati se prema bližnjemu ili ga čak mrziti znači lagati. Ivanov redak mora se radije tumačiti u smislu da je ljubav prema bližnjemu put koji vodi susretu s Bogom i da kada zatvaramo oči pred bližnjim, postajemo slijepi i za Boga. Doista, nitko nikada nije vidio Boga takvim kakav je on u samom sebi. Ipak Bog za nas nije potpuno nevidljiv, nije nam potpuno nedostupan. Bog je prvo ljubio nas, kaže citirana Prva Ivanova poslanica (usp. 4,10), i ta se Božja ljubav očitovala među nama. Postala je vidljiva jer »Bog Sina svoga jedinorođenoga posla u svijet da živimo po njemu« (1 Iv 4,9). Bog se učinio vidljivim: u Isusu možemo vidjeti Oca (usp. Iv 14,9). Doista, Bog je vidljiv na mnogobrojne načine. U povijesti ljubavi koju nam Biblija prenosi, on nam izlazi ususret, pokušava osvojiti naša srca – sve do Posljednje večere, sve do srca probodena na križu, sve do njegovih ukazanja nakon uskrsnuća i velikih djela kojima je, po djelovanju apostola, vodio prvu Crkvu na njezinu putu. I u kasnijoj povijesti Crkve Gospodin nije bio odsutan: uvijek nam iznova izlazi ususret, po muževima i ženama kojih zrače njegovom prisutnošću, u svojoj riječi, u sakramentima, na osobit način u euharistiji.

»Bog je vidljiv na mnogobrojne načine. U povijesti ljubavi koju nam Biblija prenosi, on nam izlazi ususret, pokušava osvojiti naša srca – sve do Posljednje večere, sve do srca probodena na križu, sve do njegovih ukazanja nakon uskrsnuća i velikih djela kojima je, po djelovanju apostola, vodio prvu Crkvu na njezinu putu. I u kasnijoj povijesti Crkve Gospodin nije bio odsutan: uvijek nam iznova izlazi ususret, po muževima i ženama kojih zrače njegovom prisutnošću, u svojoj riječi, u sakramentima, na osobit način u euharistiji.«

Osjećaj može biti divna početna pobuda, ali nije punina ljubavi

U liturgiji Crkve, u njezinim molitvama, u živoj zajednici vjernika, doživljavamo Božju ljubav, opažamo njegovu prisutnost i učimo na taj način prepoznati ga u svojoj svakodnevnici. On je prvi nas ljubio i nastavlja nas prvi ljubiti; zbog toga i mi možemo odgovoriti s ljubavlju. Bog od nas ne zahtijeva osjećaj koji mi sami nismo kadri pobuditi u sebi. On nas ljubi, daje nam vidjeti i kušati svoju ljubav i, budući da je on nas »prvi ljubio«, na tu ljubav možemo odgovoriti ljubavlju. Kako taj susret raste, jasno se otkriva da ljubav nije samo neki osjećaj. Osjećaji dođu i prođu. Osjećaj može biti divna početna pobuda, ali nije punina ljubavi. Ranije smo govorili o procesu čišćenja i sazrijevanja, po kojem eros postaje u punini to što jest, postaje ljubav u punom smislu te riječi. Značajka je zrele ljubavi da obuhvaća sve ljudske potencijale i zahvaća, da tako kažemo, čitava čovjeka. Susret s vidljivim očitovanjima Božje ljubavi može u nama pobuditi osjećaj radosti koji se rađa iz iskustva da smo ljubljeni. Ali taj susret uključuje također našu volju i naš razum. Upoznavanje Božjeg života put je prema ljubavi, a pristanak naše volje uz njegovu sjedinjuje naš razum, volju i osjećaj u sveobuhvatni čin ljubavi. No to nije završen proces; ljubav nije nikada »završen« i gotov čin; tijekom života ona se preobražava, sazrijeva i upravo tako ostaje vjerna samoj sebi. Idem velle atque idem nolle (9) – isto željeti, isto odbacivati – u staro se doba prepoznavalo kao autentični sadržaj ljubavi: jedan postaje sličan drugome, a to vodi jedinstvu htijenja i misli. Povijest ljubavi između Boga i čovjeka sastoji se upravo u činjenici da to zajedništvo volje prerasta u zajedništvo misli i osjećaja te se, na taj način, naše htijenje i volja sve više podudaraju s Božjom voljom: Božja volja nije više za mene neka izvanjska volja, koju mi zapovijedi izvana nalažu, već je to sada sama moja volja, što se temelji na spoznaji da je, zapravo, Bog dublje prisutan u meni od mene sama. (10) Tada raste predanje u Boga i Bog postaje naša radost (usp. Ps 73 [72], 23-28). Ljubav prema bližnjemu, kakvu Isus naviješta u Bibliji, pokazuje se tako mogućom. Ona se sastoji upravo u činjenici da ljubim, u Bogu i s Bogom, i osobu koja mi se ne sviđa ili koju uopće ni ne poznajem. To

čini me također osjetljivim za Boga. Samo služenje bližnjemu otvara mi oči da mogu vidjeti ono što Bog čini za mene i kako me ljubi. Sveci – uzmimo za primjer blaženu Tereziju iz Calcutte – sposobnost da ljube bližnjega na uvijek nov način crpili su iz svoga susreta s Gospodinom u euharistiji i, obratno, taj je susret zadobio svoj konkretan oblik i svoju dubinu upravo u služenju drugima. Ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu nerazdvojne su; tvore jednu te istu zapovijed. Ali obje se te stvarnosti napajaju na živom izvoru ljubavi Boga koji nas je prvi ljubio. Tako nije više riječ o izvana nametnutoj »zapovijedi« koja nam nalaže nešto što je izvan naše moći, već radije o iskustvu ljubavi koja se slobodno i iz dubine srca daje, o ljubavi koja se, po svojoj naravi, mora dalje dijeliti s drugima. Ljubav raste po ljubavi. Ljubav je »božanska« jer dolazi od Boga i sjedinjuje nas s Bogom i, po tom postupnom sjedinjenju, preobražava nas u jedno »mi«, koje nadilazi naše podjele i daje da postanemo jedno, sve dok, na kraju, Bog ne bude »sve u svemu« (1 Kor 15,28).

PETA GODIŠNJICA SMRTI O.
VJENCESLAVA MIHETEC

Spomen na redovnika s porukama dobrote

»Ljudi... Budite si dobri kao što je dobar kruh. Pozdravite svoje doma.«

Prošlo je već pet godina (12. veljače 2015.) otkako je preminuo o. Vjenceslav od Majke Božje Remetske (Mihetec). Od tada svake godine na IX. Bukovačkom ogranku obilježava se njegov dan. Ove godine to je bilo 15. veljače. Program je započeo molitvom krunice u 11. sati koju su predmolili o. Ivan Pleše i Marija Maca Begić, sestrična o. Vjenceslava. Nakon toga remetski župnik i upravitelj svetišta o. Antonio-Mario Ćirko pozdravljajući sve prisutne i ističući važnost obljetnice pročitao je pismo tajnika Župnog pastoralnog vijeća, Zlatka Šušnjića, koji zbog spriječenosti nije mogao biti sudionik događaja. U svome promišljanju iznio je glavne crte iz života o. Vjenceslava:

»Poštovani Župljani i dragi gosti i svi što-vatelji lika i djela našeg pokojnog o. Vjenceslava, našeg Slaveka.

Evo našli smo se na petu godišnjicu njegova odlaska u vječnost, u njegovom Bukovcu u Remetskoj župi, da se prisjetimo lijepih trenutaka provedenih s njim. Kao dak remetske i zagrebačkih škola stekao je pedagošku naobrazbu, ali nadolazeća vremena mijenjala su njegove spoznaje te odlazi u Karmelsku zajednicu gdje nalazi svoju životnu puninu, kao redovnik i svećenik.

Obnašajući različite dužnosti u karmelskoj

zajednici, kao remetski župnik i svećenik, otac župne zajednice, prijatelj, vjeroučitelj koji živo razgovara s djecom, odgojitelj mladih, ispovjednik, čuvar Svetišta, posebno je gajio ljubav prema tradiciji, očuvanju umjetničke vrijednosti našeg Svetišta i na naročit način izučavao njegovu povijest kao i povijest hrvatskog naroda, bio je čuvar kajkavske riječi podsljemenskog Prigorja kao i tradicionalne vrijednosti kulturne baštine bukovačko-remetskog kraja, jezika, nošnje, običaja i katoličke vjere koja nas čini prepoznatljivim u sadašnjosti i budućnosti u Lijepoj našoj, koju je s posebnom strašću uvijek spominjao u svojim molitvama i zagovarao Majci Božjoj Remetskoj.

Na njegovu uspomenu ostala su nam njegova djela, a naročito njegove jutarnje misli izgovorene na Radiju Sljeme, a onda prenesene u pisanu riječ, koja se uvijek može iznova pročitati, njegova Zbirka pjesama MBR i druga pisana ostavština.

Lik i djelo našeg o. Slaveka živjeti će među nama sve dok smo ovdje, pamtimo i živimo njegove poruke, posebno njegova poruka »Ljudi... Budite si dobri kao što je dobar kruh. Pozdravite svoje doma.«

Srce nam je puno zahvalnosti za sva djela koja nam je ostavio. Počivao u miru Božjem i svjetlost vječna svjetlila mu«.

Nakon toga uslijedilo je druženje župljana uz domjenak koji su pripremile vrijedne remetske domaćice, te pjevanje obogaćeno sudjelovanjem FIS Remete, KUD Frankopani, KUF Bukovac i HSPD Podgorac-Gračani.

Odlomak iz knjige/spomenara
»Bukovac kojeg više nema« Jasmine
Vranjković

Vjeronauk

Vjeronauk se pohađao u remetskoj crkvi a vodio ga je jedini svećenik, naš župnik mons. Leopold Rusan. Naši roditelji pamtili su ga po strogoći a moja generacija kao dobroga djedica, koji je malobrojne polaznike učio osnovama vjerničkog života: poštivanju starijih, pristojnosti, istinoljubivosti, moralnosti, molitvama i zahvalama Bogu za sve darove koje primamo.

Po završetku prvoga razreda, obično na bijelu nedjelju išlo se na Prvu svetu pričest, a sljedeće godine na firmu (krizmu). Možda djeca nisu razumjela što znače ti sveti sakramenti, ali veselila su se događajima koji su ih pratili. Curice su se radovale dugim bijelim haljinama i vjenčićima, zajedničkom fotografiranju i obiteljskom druženju.

Firma se održavala na Kaptolu, u prvostolnici, na duhovsku nedjelju. Kako

se sv. potvrda dijelila iste nedjelje za sve zagrebačke župe, bilo je uvijek jako puno firmanika. Zato se obred obavljao u dvorištu katedrale. Nakon obreda kumovi i kume vodili su kumčad k fotografu da uvijekovječe taj svečani događaj.

Najviše čemu su se djeca veselila bili su darovi koje su očekivali.

Nekada su kumovi pitali roditelje - kaj bi malomu kupili, a oni bi, na užas djece, (možda samo reda radi) rekli: - Niš mu ne treba, kaj bi na gluposti peneze trošili! Neki su se kumovi odmah s tim složili na veliku žalost djece koja su to pamtila cijeli život!

Kad je moja generacija išla na firmu poželjan dar bila je vura a sve ostalo bilo je manje važno.

Imućniji kumovi poklanjali su curicama haljine, lutke, taškice, zlatninu, a dečkima košulje, nogometne lopte i nekaj u geldtašlinu.

Prvopričesnici s mons. Rusanom

Prvopričesnice Jasminka i Jadranka

Slavek Igrec i kum Joža Jarec

Kuma Anica Kontek i Marija Mihetec

Kuma Katica Zubak i Ivkica Kontek

Kuma Bara Ivir i Anica Jupar

DOŽIVLJAJ TAIZÉ SUSRETA U
WROCŁAWU

»Patuljci predstavljaju različita zanimanja...«

»Želim pozvati sve mlade da sudjeluju na sljedećem novogodišnjem Taizé susretu, koji će se održati u gradu don Bosca, Torinu u Italiji. Doživite ovo predivno zajedništvo i budite dio hodočašća povjerenja na zemlji. Ako Bog da, vidimo se u Torinu.«

Mladi naše župe i ove godine organizirali su odlazak na novogodišnji Taizé susret, koji se održao u poljskom sveučilišnom gradu Wrocławu. Pedestak mladih, ne samo iz naše župe, nego i iz ostalih dijelova Zagreba i okolice, zajedno s br. Jakovom Milićem krenulo je 27. prosinca ujutro prema Wrocławu. Prije početka našeg putovanja, sudjelovali smo na misi u Remetama koju je predvodio o. Danijel Čolo, te nas potaknuo na zajedništvo s mladima iz cijele Europe. Ohrabreni tim riječima, krenuli smo prema Beču, koji je bio naše prvo odredište. Tijekom vožnje, vrijeme smo kratili pjesmom, a održali smo i naš, već tradicionalni, »Taizé kviz«, s nagradama za najuspješnije. Po dolasku u Beč, imali smo slobodno vrijeme, koje smo većinom proveli razgledavajući grad te u međusobnom druženju. U večernjim satima zaputili smo se prema Poljskoj. U ranim jutarnjim satima 28. prosinca, stigli smo u

grad domaćin - Wrocław. Organizatori su nas vrlo lijepo dočekali te smo se podijelili u skupine, kao što je to uobičajeno na Taizé susretima. Svaka skupina bila je smještena u jednu župu u gradu te smo na taj način imali priliku upoznati mnogo mladih iz cijele Europe i svijeta. Svi smo bili jako lijepo primljeni u obitelji u kojima smo bili smješteni, a domaćini su se potrudili učiniti nam boravak u njihovim domovima što ugodnijim.

Hrvati na »Festivalu naroda«

Tijekom dana sudjelovali smo na jutarnjim molitvama i radu u skupinama u župama u kojima smo bili smješteni, zatim na podnevnoj molitvi i radionicama u gradu te na kraju dana na večernjoj molitvi. Večernja molitva okupila je sve mlade koji sudjeluju na hodočašću na dva mjesta u gradu te se ondje najbolje moglo osjetiti zajedništvo tisuća mladih okupljenih oko Krista. Ostatak vremena provodili smo u obilasku grada i drugih znamenitosti te druženju s mladima i domaćinima. U šetnji gradom nailazili smo na mnogo kipova patuljaka,

koji su simbol Wroclawa. Patuljci predstavljaju različita zanimanja i radnje, pa je poseban »izazov« bio pronaći što više patuljaka! Zanimljivo je bilo kada smo se susreli u gradu te međusobno pre-pričavali doživljaje i dojmove, ali i najzanimljivije patuljke koje smo vidjeli hodajući gradom.

Na Staru godinu, 31. prosinca, održani su regionalni susreti za sudionike, po državama. Tako je održan i regionalni susret za Hrvate, tijekom kojeg je slavljena misa koju je predvodio zagrebački studentski kapelan don Damir Stojić. Regionalni susret održan je u dominikanskoj crkvi, a imali smo priliku saznati nešto o povijesti samog grada Wroclawa i dominikanaca ondje. Novu 2020. godinu dočekali smo u župama u kojima smo bili smješteni zajedno s mladima iz cijele Europe te domaćinima. Usljedio je i 'Festival naroda' gdje su se mladi iz svake države kratko predstavili te je sve završilo zajedničkim druženjem. Na Novu godinu sudjelovali smo

na misama s domaćinima, a nakon ručka smo se pozdravili s obiteljima koje su nas smjestile te se uputili prema najvećem poljskom marijanskom svetištu Częstochowi.

Karmelska povezanost

Ondje smo se pomolili pred čudotvornom slikom Majke Božje te joj predali cijelo naše putovanje i boravak u Poljskoj. U večernjim satima krenuli smo prema Austriji, prema Grazu gdje smo u ranim jutarnjim satima stigli u karmelićanski samostan. Tu su nas dočekali redovnici karmelićani zajedno s provincijalom o. Srećkom Rimcem koji je predvodio misu. Zahvalili smo za sve što smo doživjeli i za ljude koje smo upoznali, te za cijeli susret, sve organiza-

tore i domaćine. Potom smo u samostanu imali zajednički doručak, nakon kojeg smo se uputili u centar grada. Poslije kratkog razgleda grada, okupili smo se te krenuli prema Zagrebu. Vratili smo se radosni i prepuni dojmova te bogatiji za nova prijateljstva, koja će sigurno trajati još dugo nakon ovog hodočašća. Zahvalni za sve što smo doživjeli i primili od mladih iz cijele Europe, ali i od domaćina Poljaka, sigurno ćemo pamtiti ovo putovanje. Na kraju, želimo pozvati sve mlade da sudjeluju na sljedećem Novogodišnjem Taizé susretu, koji će se održati u gradu don Bosca, Torinu u Italiji. Doživite ovo predivno zajedništvo i budite dio hodočašća povjerenja na zemlji. Ako Bog da, vidimo se u Torinu.

Monika Kovač

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI – ZAGREB 2020.

usret hrvatske katoličke mladeži (SHKM), jedanaesti po redu, trebao bi se održati u Zagrebu 9. i 10. svibnja ove godine. Geslo Susreta je »Što god vam rekne, učinite!«

Naša župa započela je s pripremama za Susret, prikupili smo prijave za smještaj mladih, a i naši mladi započeli su s pripremama. Iz naše župe se za SHKM prijavilo 53 mladih, od čega 7 volontera te 8 članova Nadbiskupijskog zbora i orkestra, koji će animirati misno slavlje na Trgu bana Josipa Jelačića u nedjelju 10. svibnja.

Od 26. siječnja, svake nedjelje održavaju se pripremni susreti za SHKM, gdje se mladi pripremaju kroz kateheze vezane za temu SHKM-a. Nedjeljne susrete vode naši mladi animatori uz pomoć o. Nikole Grizelja,

a iz tih susreta rađaju se i neke nove inicijative.

Bez obzira na trenutnu situaciju i moguću odgodu SHKM-a, nadamo se uspješnom nastavku nedjeljnih susreta i uspješnom Susretu hrvatske katoličke mladeži!

SHKM — 2020
ZAGREB
Što god vam rekne, učinite!

VJERNOST MAJCI BOŽJOJ REMETSKOJ

Vjera u Božju providnost

• *Kada se nađete u teškoći, ne ustručavajte se primiti bolesničko pomazanje, jer ono je snaga i moć za sve teškoće. Ne bojte se!*

Autor:
Zlatko Šušnić

Prvo spominjanje remetskog prezimena Šušnić zapisano je u povijesti 1790. godine. Ovom prilikom ne bi se osvrtao na obiteljsko stablo, već bi se osvrnuo na neke pojedinosti iz života obitelji Šušnić i prije nego su Remete postale župa. U obitelji Šušnić odvijao se uobičajeni život, bilo je bolesti, redovnih i nasilnih smrti, mladih i starih i djece. Posebno bi se osvrnuo na onaj dio života obitelji Šušnić, koji ja pamtim. Pokojni župnik mons. Leopold Rusan zapisao je da je stari zvonar Gjuro Tkalčić služio od 1891. do 1939. godine, kada ga zamjenjuje njegov zet Stjepan Leskovec do 10. siječnja 1944. godine. Dalje župnik piše da je novoga zvonara našao u osobi Stjepana Šušnića iz Remeta, sreća da je htio preuzeti, jer je najbolji za taj posao. *Drugoga siječnja 1955. zakopali smo Stjepana Šušnića (umro 31.12.1954.) koji je bio zvonar 11 godina. U najvećem poštenju gospodario je crkvenim novcem. Bio je dobar čovjek, točan zvonar, pazio na čistoću dok nije iznemogao polovicom 1954. pa su ga do smrti zamjenjivali njegovi sinovi i zetovi. Silni narod mu je došao na sprovod u 2,30 sati, a župnik ga je ispratio u posebno svečanom plaštu za priliku sprovoda, okrijepljen sv. sakramentima otišao je na drugi svijet.*

Nakon smrti djeda naša stara mama se razboljela, doktori su rekli od srca. Doktor koji je došao doma propisao je lijek sirup

»slatki janoš« (koromač) koji lijeći srčane probleme i potiče rad srca i pojačava cirkulaciju, a drugi lijek bio je mala šalica »prave kave«. Stara mama kroz deset godina imala je nekoliko kriza, a kad bi nastala kriza mene bi poslali po župnika da joj da »posljednju pomast«, odnosno bolesničko pomazanje. Nakon toga stara mama bi se oporavila i tako je primila u svojoj bolesti tri puta bolesničko pomazanje, a zauvijek je usnula jedne noći dugo nakon zadnjeg bolesničkog pomazanja. Svi njezini sinovi i kćeri bili su okrijepljeni sv. sakramentima. Ove godine 16. siječnja navršilo se 55 godina od njezine smrti, i kakve slučajnosti na samu godišnjicu umrla je njezina unuka Dragica, a nekoliko sati kasnije i njezin praunuk Tomislav, koji su u svojoj bolesti primili nekoliko puta »bolesničko pomazanje«.

Jednoga četvrtka, moja supruga i ja, koja je bila 20 godina pjevačica u remetskom zboru, saznali smo da boluje od zloćudne bolesti, sa strahom smo o tome razmišljali, suprugu je čekala teška operacija. U subotu navečer ona odluči otići na misu i primiti bolesničko pomazanje. Nakon mise vraćamo se doma i ona mi kaže: »Iz mene je nestao sav strah, predajem se u Božje ruke i što bude.« Operacija je uspjela, nakon četiri godine još je jednom primila bolesničko pomazanje, ali nakon 6 mjeseci bezbolno je usnula u svoj vječni san.

Župnikov i mojih 15 minuta

U tri mjeseca poteškoća s kralježnicom, nakon hitnog prijema u bolnicu KBC Rebro, u petak ujutro započeli su pregledi. Kako se približavalo podne pregledi su se ubrzavali, oko podne doveli su me u sobu, ne znajući što me čeka, s iznenađenjem na vratima sam ugledao našeg župnika o. Antonia Maria Čirka. Upitao me želim li bolesničko pomazanje. Odgovorio sam da! U tom trenutku preplavile su me jake emocije, u vrijeme primanja sakramenta pomirenja molitvi se pridružio i jedan pacijent koji je ležao nasuprot mene. Najednom je oko mene nastala strka medicinskih sestara i liječnika, obavijestili su me da će večeras biti hitna operacija moje kralježnice. U tome trenutku pomišljao sam kako mi je Božja providnost poslala našeg o. Antonia,

i kako sam se pripremio na ono što dolazi, s velikim mirom sam iščekivao sve što me čeka.

Došao sam pred anesteziologa koji mi je rekao sada ste u mojim rukama, a ja odgovaram i Božjim i dalje se više ničega ne sjećam. Nakon operacije vratili su me u sobu. Gospodin u krevetu nasuprot mog je svjedočio je svim mojim tegobama i patnjama, obojica smo bili u tišini, kada bi mogao razmijeniti bismo par riječi. U tišini noći molio bih krunicu na prste, jer krunice nisam imao kod sebe. Ujutro je stigao posjet gospodinu nasuprot mene, i ja sam dobio od gospodinove sestre krunicu na poklon. Za mene je to bilo čudo. Tek, poslije podne dobio sam poklon »anđela« od naše poznate redovnice s. Samuele koja ih

izrađuje od komušine. Poslije toga sam saznao da nasuprot mene leži svećenik. Sve to u svojoj tegobi smatram Božjim djelom i milošću naše Ljekarne Nebeske Majke Božje Remetske.

Svim dragim župljanima poručujem - kada se nađete u teškoći, ne ustručavajte se primiti bolesničko pomazanje, jer ono je snaga i moć za sve teškoće. Ne bojte se!

**MAJKO BOŽJA REMETSKA
MOLI SE ZA NAS!**

Mladi između želja i mogućnosti

»Bog je toliko pun ljubavi prema svakom čovjeku da ne želi da itko propadne«

- *Moralne zapovijedi u stilu »prekini to raditi« ili »promijeni svoj život« ili »prekini taj odnos«, neće uroditi plodom. Stvarni interes, poticanje kritičkog razmišljanja blago i strpljivo, uz minimalnu dozu kritike put je izgradnje stabilne ličnosti.*

Autorica:
Jadranka
Bizjak Igrec

vih dana, ove godine, puno je izvanrednih stvari koje obilježavaju naše vrijeme. Potiču nas da promislamo o sebi. Jesmo li kadri biti milosrdni, jesmo li kadri učiniti ovu godinu posebnom? Hoćemo li biti ljubazni prema svakome i u svakoj situaciji koja nam se događa i tako steći kreposti strpljivosti i suosjećanja. Pružena nam je prilika. »Što nam je činiti?« Pruža nam se prilika za činiti dobro, pokazati se milosrdnima. Milosrđe je odavno u krizi, ne samo prema samom sebi nego i prema drugima. Malo je, danas, ljubavi u obiteljskom životu, životni ritam ne ostavlja puno vremena za zajedništvo. Siromaštvo duha, neželjeni, odbačeni, nevoljeni, posvuda jure u ovim užurbanim vremenima prepunim obaveza, često prazni i neispunjeni. Od danas, iznenada, neočekivano pružila nam se prilika za čovjekoljublje. Sjetimo se samo osoba iz bliže prošlosti Crkve, blaženog Alojzija Stepinca, kardinala Franje Kuharića, svetog Ivana Pavla II., blažene Majke Terezije. Oni bi znali »Što nam je činiti« u ovim teškim danima pred nama. Danas smo svi ljudi u potrebi. Ne ti, ja, nego svi. »Beznađe« je riječ koja ne postoji u Božjem rječniku.

Nesigurna vremena

Mladi odrastaju u nesigurnim vremenima, u okruženju koje je sve samo ne poticajno, teško vide šanse za bolju sadašnjost i budućnost. Bez jasnog gospodarskog rasta i razvoja zemlje, jasnih demokratskih određenja, niskog socijalnog kapitala prisutna

je tjeskoba, zabrinutost i veliko nezadovoljstvo mladih u Hrvatskoj. Susreću se s mnogim izazovima koji prate proces preuzimanja trajnih društvenih uloga. Kakvi su naši mladi? Kako im uspijeva nadati se, voljeti, željeti dobro drugome. Mogu li unatoč svemu stvoriti nešto od ničega? Imaju li cilj, idu li k njemu. Preskaču li uspješno silne prepreke na koje nailaze. Mladi ovise o roditeljima, materijalna kvaliteta života najviše je vezana za mogućnosti roditelja, od obrazovanja do materijalnih prilika. Rizični čimbenici kao što su siromaštvo, nezaposlenost najveći su izvori nezadovoljstva u društvu. U školi, na fakultetu, na poslu, dok uče, rade, pomažu, putuju, druže se osjećaju se velike socijalne razlike. Kako u odgoju, tako i u materijalnom i društvenom statusu.

Prihvaćaju li mladi i u kojoj mjeri vrijednosti roditelja?

Mladi podržavaju vrijednosti svojih obitelji, većina ih se dobro slaže sa svojim roditeljima te bi i svoju djecu odgajali na način kako se njih odgajalo. Imaju povjerenja u brak, obitelj i djecu, pokazuje nam najnovije istraživanje o mladima (Istraživanje mladih u Hrvatskoj 2018./2019.). Međutim hrvatsko društvo svojim vrijednosnim i ideološkim previranjima dovelo je do polarizacije društvene orijentacije mladih. Tako imamo tradicionalistički i modernistički orijentirane mlade iz čije orijentacije se otvara nekoliko pitanja. Kakav je odnos mladih prema samome sebi, prema rodi-

teljima, braći, sestrama, bližnjima, školi, crkvi? Što im to oduzima vrijeme, osjeća je, mir, vjeru?

Što sve utječe na odrastanje?

Na razvoj ličnosti, socijalne i emocionalne kompetencije u velikoj mjeri utječe obitelj, način odgoja, usmjeravanja i prenošenja vrijednosti. Podrška roditelja uz jasno postavljene granice razvija kod mladih osjećaj pripadnosti obitelji, važnost življenja u skladu s vjerom, ostvarenje uglednog društvenog položaja, te pripadnost i privrženost vlastitoj naciji. Roditelji svojim postupcima i ponašanjima utječu na dijete, ali i dijete svojim reakcijama i ponašanjima utječe na ponašanje i postupke roditelja. Unutar obitelji odnosi su dvosmjerni. Uz odnose i postupci roditelja mogu za mlade biti zaštitni čimbenici razvoja, ali i izvori potencijalnog rizika. Skladna obitelj dobro se nosi sa životnim situacijama, probleme rješava na zadovoljavajući način te uvažava i poštuje sve članove. Na odnose unutar obitelji utječu individualne karakteristike roditelja, kao što su crte ličnosti, pozitivna i negativna emocionalnost, obiteljske okolnosti poput različitih životnih događaja, životni standard, obrazovanje roditelja, zaposlenost i slično. Narušeni odnosi, izostanak socijalne podrške, neočekivano školsko funkcioniranje mogu dovesti do depresivnosti te narušenog mentalnog zdravlja. Obitelj usmjerava u velikoj mjeri i odnos mladih prema raznim društveno neprihvatljivim pojavama. Želimo li kao društvo doprinijeti mentalnom zdravlju mladih nije korisno samo i učestalo kritizirati njihov životni stil. Moralne zapovijedi u stilu »prekini to raditi« ili »promijeni svoj život« ili »prekini taj odnos«, neće uroditi plodom. Stvarni interes, poticanje kritičkog razmišljanja blago i strpljivo, uz minimalnu dozu kritike put je izgradnje stabilne ličnosti.

Životni stil mladih

Životni stil mladih možemo promatrati kroz usmjerenost na duhovnost i društveni angažman, zabavu i opuštanje, zaokupljenost izlascima, usmjerenost na osobni razvoj, zaokupljenost videoigrama i sportom uz svakodnevni pristup internetu. Vidljivo

je da većina mladih ne uviđa veliku mogućnost zloupotrebe osobnih podataka. Posebno zabrinjava da većina mladih nema izgrađene kriterije za izgradnju mreže virtualnih prijatelja u odnosu na stvarne, bliske prijatelje. Paradoksalno je cjelodnevno provođenje vremena na društvenim mrežama, objavljivanje informacija o svojim interesima i virtualno oblikovanje identiteta. Količina vremena provedena na društvenim mrežama zamjenjuje fizičke aktivnosti i socijalne interakcije. Objavljivati baš sve interese, fotografije, komentare u virtualnom svijetu, podastrijeti svoj život virtualno zahtijeva detaljnu analizu.

Najvažniji posao

Svako društvo želi osigurati mladima ekonomski i socijalno stabilne uvjete za život i rad. Kako ne bi mladi gubili entuzijazam i vjeru u vlastite sposobnosti, vladajuće i crkvene strukture kao dobri profesionalci moraju plemenitu želju pretvoriti u stvarnost te u ovom hodu kroz pustinju pokazati pravu očinsku ljubav prema graditeljima budućnosti.

BOŽIĆ 2019. - USKRS 2020.

PROSINAC

27. prosinca

Započelo se s pohodom i blagoslovom obitelji.

31. prosinca

Na staru godinu na misi zahvalnici troje jubilaraca od 25 godina i dvoje od 50 godina braka proslavili su svoj jubilej. Misu je predstavio župnik o. Čirko.

SIJEČANJ

5. siječnja

Večernja misa počela je s blagoslovom vode u hodniku kako je redovito na uočnicu Bogojavljenja (Tri kralja), što zamjenjuje pokajnički čin na početku mise.

16. siječnja

Nastavljeno je redovito klanjanje četvrtkom iza mise u 18.30 sati.

18. siječnja

Održan je mjesečni susret za krizmanike i srednjoškolce.

23. siječnja

Blagdan klanjanja – klečanja u našoj župi gdje se u ime zagrebačke nadbiskupije moli pred Presvetim kroz cijeli dan. U popodnevnom dijelu u 17 sati molile su se večernje pohvale, a od 17.30 do 18.30 bilo je klanjanje pred Presvetim, a potom svečana misa koju je predslavio dekan remetskog dekanata i župnik župe sv. Mihaela Arkandela u Dubravi, kapucin fra Branko Lipša.

25. siječnja

Održao se molitveni susret koji vodi KES Duhovni kutak u kapeli Duhovnog centra preko puta samostana.

26. siječnja

Započelo se s pripremama za Susret hrvatske katoličke mladeži koji bi se 9. i 10. svibnja trebao održati u Zagrebu. Tu večer bili su pozvani mladi, krizmanici, srednjoškolci i studenti, na druženje ali i dobivanje informacija o Susretu hrvatske katoličke mladeži. Od sljedeće nedjelje počinju i kateheze koje će voditi naši mladi animatori.

28. siječnja

Udruga za očuvanje planeta »I stvori Bog zemlju« u utorak, 28. siječnja 2020. u samostanskoj dvorani organizirala je 1. edukaciju/radionicu o primjeni enciklike pape Franje Laudato si - o brizi za zajednički dom u svakodnevnom životu. Tema ove prve radionice je smanjenje potrošnje energije u kućanstvu i povećanje energetske učinkovitosti čime se, uz novčanu uštedu, ujedno smanjuju i emisije stakleničkih plinova odgovornih za klimatske promjene. Prof. dr. sc. Ljubomir Majdandžić (Fakultet elektrotehnike, računarstva

i informacijskih tehnologija, Osijek) upoznao je slušatelje s načinima kako štedjeti energiju u kućanstvu.

Udruga »I stvori Bog zemlju« organizira tečaj primjene enciklike Laudato si u svakodnevnom životu vezano uz probleme zaštite okoliša kojih se enciklika dotiče kako bi vjernicima praktično pomogla u odazivu na promjenu životnog stila u smjeru ekološkog obraćenja, na koje nas poziva papa Franjo.

VELJAČA

2. veljače

Slavio se blagdan Prikazanja Gospodinova (Sviječnica), 40 dana nakon Božića. Pod večernjom misom bio je svečani ophod i oproštaj od Jaslica i Božićnog ugođaja u župnoj crkvi. Iza toga, također se pristupilo blagoslovu grla u čast sv. Blaža biskupa i mučenika.

15. veljače

Obilježen je dan o. Vjenceslava Miheteca na IX. Bukovačkom ogranku. Nakon molitve krunice uslijedilo je zajedničko druženje prisutnih.

26. veljače - Pepelnica

Pepelnicom je započela korizma. Župnik je predslavio večernju misu.

27. veljače

S korizmom su započele i korizmene duhovne obnove. Ovogodišnja tema je: *Isus ispunja tvoj život*. Na prvom korizmenom četvrtku gosti su bili sestre Halužan, remetski župnik predslavio je misu i klanjanje. Sestre Halužan, Katarina, Magdalena i Klara, svojim pjevanjem na poseban način svjedočile su snagu Božje ljubavi i blizine. To su posvjedočile i na našoj duhovnoj obnovi.

29. veljače - 1. ožujka

Organizirana je dvodnevna duhovna obnova koju je vodio don Josip Radić. poznati propovjednik i voditelj duhovnih obnova i jedan od utemeljitelja javnog vjerničkog društva OMNIA DEO – Sve Bogu. Prvog dana tema je bila: »Važnost kreposti

umjerenosti«, a drugi dan: »Kušnja u pustinji« - Sotona se gotovo uvijek nudi pod vidom dobra.

4. ožujka

Postavljen je umjetnički postav za postaje krunica u Gospinom vrtu osmišljene sa strane umjetnika Jeronima Tišljara.

5. ožujka

Održana je druga korizmena duhovna obnova. Gast je bio don Mihovil Kurkut, salezijanac. Tema je bila: »Bog koji se daruje«. Don Korkut, salezijanac, rođen je u Šibeniku 1975., rodnom s otoka Murtera. Cijelu redovničku formaciju proveo je u Italiji. Zaređen je za svećenika 2005. u Šibeniku. Svojim pristupom, aktivnostima i propovijedima privlači mlade i sve ljude željne Božje riječi i duhovnog iskustva.

Korizmene duhovne obnove u Remetama

Isus ispunja tvoj život

Misa, nagovor, klanjanje četvrtkom u 18.30 h

27. veljače: Sestre Halužan
Prva ljubav te zove

5. ožujka: don Mihovil Kurkut
Bog koji se daruje

12. ožujka: o. Vinko Mamić
Isus nam progovara u evanđeljima

19. ožujka: Proslava svetkovine
sv. Josipa

26. ožujak: vlč. Marinko Miličević
Zahvala izvor blagoslova

2. travnja: fra Ivan Marija Đuzel
Susret sa živim Bogom

Svetiste
MAJKE BOŽJE REMETSKE

11. ožujka

Uslijed širenja COVID-19 virusa, Zagrebačka nadbiskupija donijela je slijedeće odredbe i upute o liturgijskim slavljinama i okupljanjima vjernika: Zagrebačka nadbiskupija, Nadbiskupski duhovni stol u dopisu br. 556/2020 od 11. ožujka 2020. godine kojeg potpisuje zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić objavljuje:

Odredbe i upute o liturgijskim slavljinama i okupljanjima vjernika

Suočeni sa životnim okolnostima, nastalima zbog širenja bolesti COVID-19, uzrokovane novim koronavirusom (SARS-CoV-2) u cijelome svijetu, u Europi i u našoj Domovini, a pozorni na upute mjerodavnih služba, u svojoj smo crkvenoj odgovornosti pozvani vjerničkim duhom razmatrati kako se trebamo ponašati, što trebamo činiti iz ljubavi prema bližnjima i na koji način najviše pomoći potrebitima. Ujedno izražavamo zahvalnost medicinskomu osoblju i svima koji služe dobrobiti našega zdravlja i skrbi za bolesne.

Na temelju općih uputa koje su dane u Hrvatskoj glede okupljanja ljudi, a imajući u vidu naše vjerničke zajednice, liturgijska slavlja i molitvene susrete na području Zagrebačke nadbiskupije, pozivam svećenike i vjernike da se – do novih uputa – pridržavaju sljedećega:

1. Neka se u narednome razdoblju suzdrže od dolaska na liturgijska slavlja i pobožnosti:
a) svi koji imaju simptome infekcije dišnih putova ili određene respiratorne poteškoće;
b) svi koji su bili u krajevima koji se smatraju žarištima zaraze ili pak u kontaktu s osobama koje bi mogle biti nositelji virusa;
c) starije osobe, a naročito kronični bolesnici;
d) sve te osobe neka u svojim domovima budu molitvom povezane s vjerničkom zajednicom u crkvi.

2. Neka se u škropionicama na ulazima i na drugim mjestima u crkvama i kapelama ne čuva i ne ulijeva blagoslovljena voda; neka te posude ostanu prazne i kao takve znak čežnje i poziva da svoju krsnu milost snažnije svjedočimo. Stoga će vjernici pri ulasku i izlasku iz crkve pokleknuti ili se duboko nakloniti znajući se znakom križa bez blagoslovljene vode.

3. Neka se kao gesta pružanja mira u slavlju euharistije ili u službama Božje riječi ne koristi uobičajena gesta rukovanja.

4. Primanje svete pričesti u redovitosti prilika poznaje dva oblika: na jezik ili na ruke.

Sasvim je razumljivo da će u ovim neredovitim prilikama vjernici biti pričestivani primanjem svete hostije na dlan jedne ruke, kako bi drugom rukom hostiju prinijeli svojim ustima. Neka i ta gesta u pobožnosti bude poticaj da živimo svjesni toga nebeskoga dara koji primamo.

5. Vrijeme kroz koje prolazimo je višeslojno vrijeme kušnje i otvara puno temeljnih pitanja. U korizmenome hodu jasnije vidimo da su kušnja ne samo naša ljudska ranjivost i krhkost, nego i određena nužna ograničenja. Mi ta ograničenja promatramo i nastojimo živjeti u svjetlu ljubavi koja je potrebna pred izazovima za osobnu i zajedničku odgovornost.

Znamo da u brizi jednih za druge, premda se javljaju osjećaji nesigurnosti i bojazni, jačamo. Važna je svijest da postoje teškoće u kojima ne možemo sami i nismo sami. Svatko je pozvan učiniti svoju dužnost i živjeti svoj poziv. Štoviše, treba ugrađivati darove koje Gospodin daje da bismo rasli u ljubavi prema bližnjima. Ovo je prilika za razna savezništva u dobru, u kojemu se u društvenoj zajednici trebaju povezati: ljubav prema čovjeku, zdravstveni sustav, znanost, gospodarstvo i političke odluke. U nama je snaga Božjega Duha koji nas tješi i daje snagu. Osim toga, mi živimo sigurnost nade u Kristu. Molitva sve to povezuje u pouzdanju i po njoj smo dionici čudesnih djela. Svemogućemu Gospodinu koji nas obnavlja u svojoj ljubavi preporučujemo svoje slabosti i molimo ga za nadvladavanje zla i blagoslovni mir u našoj domovini Hrvatskoj.

Blažena Djevice Marijo, Zdravlje bolesnih, moli za nas!

Sve vas u Gospodinu pozdravljam. Vaš nadbiskup, + Josip kard. Bozanić, v.r.

12. ožujka

Održana je i treća korizmena duhovna obnova koju je vodio o. Vinko Mamić, karmelićanin, na temu: »Isus nam progovara u evanđeljima«. Za svećenika je zaređen 1993. godine. Doktorirao u prosincu 2011. iz biblijske teologije, na Papinskom sveučilištu »Gregoriana« u Rimu. Ravnatelj je Prve katoličke osnovne škole u Gradu Zagrebu, dugogodišnji predavač na karmelskom institutu »Sustavni studij duhovnosti« i na »Metropolijskom pastoralnom institutu«, u Rijeci. Idejni je inicijator i suradnik u osnutku »Studija teologije posvećenog života« u Zagrebu, gdje je i predavač. Postulator je kauze za proglašenje blaženom službenice Božje Marice Stanković.

16. ožujka

Hrvatski katolički radio započeo je od ponedjeljka do subote, do daljnjega, sa svakodnevnim prijenosima jutarnjih misa iz Remeta.

17. ožujka

Svetište Majke Božje Remetske organiziralo je zajedničku molitvu pod nazivom: **UJEDINIMO SE ZAJEDNO U MOLITVI PRED PRESVETIM U SVETIŠTU ADVOCATE CROATIAE – ZAGOVORNICI HRVATSKE I FARMACOEPA CELESTIS – LJEKARNE NEBESKE** - »Ne boj se, malo stado« (Lk 12, 32). Sve je započelo večernjom svetom misom, te euharistijskim klanjanjem. PROPOVIJED O. ŽUPNIKA:

»NE BOJ SE MALO STADO« (Lk 12, 32)

Ovogodišnja korizma započela je svakodnevnim promišljanjima o njezinom značenju i već uhodanim propovijedima i tekstovima o odricanja. Tih dana slušali smo o COVID-19 virusu koji se je iz Kine proširio po čitavom svijetu, pa tako i po Hrvatskoj. Sve to činilo nam se nekako daleko i nestvarno, jer to je ipak nešto što se nama ne može dogoditi. Neki su to promatrali kao neki zanimljivi igrani film u kojem smo svi samo promatrači. No u jednom trenutku dogodio se lom, u mnoge je unišao strah, neizvjesnost... S druge strane mnogi su još više shvatili vrijednost vjere i molitve, a osobito svete mise koja je nakon 20. ožujka 2020. bila ukinuta za slavljenje s vjerničkim pukom kako se ovaj virus ne bi dalje širio. Nekoliko dana prije, 17. ožujka, organizirano je molitveno bdijenje u Remetama s ciljem da se vjernici u crkvi, zajedno s gledateljima Laudato televizije ujedine u zajedničkoj molitvi radi suzbijanja epidemije. Misu i klanjanje vodio je remetski župnik. U propovijedi je rekao:

Bog želi svaki trenutak iskazati svoju ljubav. U ovim zadnjim tjednima, susrećem mnoge ljude, neki mi se i javljaju i ispunjeni su tjeskobom, mukom, strahovima kako se ne bi zarazili. Mediji još više promoviraju nesigurnost.

Priča se kako je sva ta zaraza nametnuta i umjetno stvorena kako bi se uništila svjetska ekonomija, stvorio novi poredak vrijednosti i interesnih grupa, priča se da neprijatelji crkve žele spriječiti mise i da se kao vjernici okupljamo i slavimo Boga. Puno se toga govori. No što nama Isus želi reći?

Znate, svako razdoblje ljudske povijesti nosi određene trenutke i događaje koji ostaju zabilježeni za generacije koje dolaze. Kada promatramo našu povijest spasenja prepoznamo da u trenucima najvećih kriza i lomova Bog stvara nešto dobro. U ovoj korizmi sjetimo se da nismo sami. Sjetimo se za svoj osobni život, život vlastite obitelji, svoga naroda ili čitavoga čovječanstva kako Bog ne dopušta da zlo nadvlada ljudsko srce i ljudske živote. Ovih dana sjetimo se da ako je Isusu umro za čovjeka, znači da nas neizmjerljivo ljubi.

Bog nam progovara u svojoj konkretnosti. Ova epidemija uključuje i mnoge druge trenutke - ekonomiju, društveni život, mijenjaju se naše navike... ali u srži svega Bog nam govori: Bit će sve dobro!

Ovih dana upravo se toga prijetimo. Bit će sve dobro! Sjetimo se da kroz ovu korizmu obnovimo svoje predanje Isusu. Jer samo kroz slobodu našega srca Bog djeluje, jer nas toliko poštuje. Predanje znači da nekome predajem sve svoje i

ono što jesam i onda kada obilujem i onda kada oskudijevam.

Današnje evanđelje (Mt 18, 21-35) govori nam o Božjoj velikodušnosti, naspram čovjekova ukočena srca koje zaboravlja koliko je Bog milosrdan, dobrotiv, spor na srdžbu, bogat dobrotom i praštanjem. Čovjek može zagorčati život drugom čovjeku, ali Bog nikada. Bog se nad zlom ražali. Čezne pomoći, čezne darovati milosti.

Nije to lagano. Jer kako preživjeti u svijetu u kojemu vlada zakon jačega. Ovih dana dućani su bili puni ljudi koji su se kupovinom željeli osigurati ako će biti potrebno živjeti u izolaciji. Ali znate raduje me čuti kako među tim ljudima ima i onih koji hitaju u dućane kako bi kupovinom pomogli svojim susjedima, starijim osobama, bolesnima. To je izvor blagoslova za svaki narod, kada među nama postoje ljudi koji žele darovati Ljubav za druge poput Isusa, svoga učitelja.

Izvor blagoslova je kada se čuje kako i starije osobe, koje su ugrožena skupina, kako ih se naziva da oni daju svoju Ljubav ustrajnom molitvom bilo u župnim crkvama bilo u svojim domovima. Svatko daje svoj dio.

Bit će sve dobro, to želim stalno ponavljati. Kaže sv. Pavao u 2Kor: I jer smo iskusili i postigli milosrđe, ne sustajemo, ne malaksavamo (usp. 2 Kor 4,1), ne umaramo se prenositi to na druge.

Isus navodi nevjerojatnu prisposobu u kojoj gospodar oprašta sluzi dug od 10 tisuća talenata. Prema podacima cjelokupni godišnji prihod Herodove kuće iznosio je u to doba oko 900 talenata. Taj fiktivni, nezamislivo i nepredodivo veliki iznos duguje sluga svom gospodaru i ovaj mu ga oprašta. Ta prekomjernost u cijeloj prisposobi ima samo jedan jedini smisao, naime, slušatelj se mora prenijeti u odnos Boga prema čovjeku.

No sjetimo se da i u najtežim vremenima npr. zaraznih bolesti, kao kuge narod je spontano dolazio u crkve i molio se, tu nalazio svoju utjehu i snagu. Prekjučer je papa Franjo otišao u crkvu svetoga Marcela u Via del Corso, gdje se nalazi čudotvorno raspelo koje je 1522. godine u procesiji nošeno gradom kako bi se u Rimu zaustavila velika kuga. Svojom je molitvom Sveti Otac zazvao završetak pandemije koja pogađa svijet i molio za ozdravljenje brojnih oboljelih, te spominjući se brojnih žrtava ovih dana molio da njihova rodbina i prijatelji pronađu utjehu i olakšanje.

Mi danas ne idemo u procesiji ulicama naših gradova, ali svi ćemo večeras klečati pred Isusom koji će večeras sići pod prilikama kruha i vina u ovoj misi, a iza toga u klanjanju ćemo biti svi ujedinjeni pred Presvetim. Večeras Isus hodočasti

na jedan vidljivi, ali tako ponizan način u maloju hostiji u sve vaše domove dragi gledatelji Laudato TV i koji nas pratite preko interneta. Isus dolazi među nas i govori nam: Bit će sve dobro! Uzđajte se u mene i u mene vjerujte.

Zato i u svim životnim situacijama naučimo se uvijek gledati pozitivno jer ako Bog vodi naš život onda nas i ne napušta. Veliki evangelizator Tomislav Ivančić reći će jednom prilikom: Bog drži svaki trenutak našeg života. Ako ne, onda bježi od takvog Boga. Braćo i sestre, Bog drži svaki trenutak. Zar to nije već onaj važan prvi pozitivni trenutak? Nismo sami, ne očajavajmo kao oni koji nemaju vjere. Da li primjećujete kako je baš u vrijeme korizme došla ova kušnja. Ova korizma je zato milosna prilika da shvatimo vrijednost istinskog odnosa s Bogom. Ova korizma donijet će mnoge duhovne plodove i o tome će se pričati generacijama, jer znam da se ovih dana događaju mnoge milosti, rast u vjeri i pouzdanju i Ljubavi prema Bogu. Zato uzdignimo svoje glave. Ova korizma darovala nam je da su zbog sve ove izolacije obitelji više vremena zajedno. U ovome vremenu kada se žele uništiti obitelji, upravo ove nevolje nas ponovno povezuju. Zatvaraju se škole, vrtići, tako ne samo roditelji, nego bake i djedovi mogu biti više vremena sa svojim unucima i unukama. A upravo djedovi i bake su oni koji često poučavaju djecu u molitvi i vjeri u Boga. Imamo korizmu gdje se odgađaju sve manifestacija, slavlja, koncerti, te je to odlična prilika da se orijentiramo više prema Bogu, prema korizmenoj poruci odricanja, ali i otkrića Isusove žrtve za svakoga od nas.

U ovim danima ljudi više pričaju o konkretnim stvarima i prepoznaju kako je život vrijedan, ako je istinski osmišljen i nesebičan i kako sve materijalno iako je potrebno, ono nije najvažnije.

Jedna mi je pobožna gospođa spomenula koliko je sretna jer ponovno je otkrila snagu molitve, ponovno je otkrila ljepotu župnog zajedništva i zajedništva Crkve koja iako se možda ne može sva okupljati po crkvama, može biti ujedinjena duhom, ali svi zajedno, kao i večeras možemo biti povezani preko Laudato televizije, preko internetskog prijenosa. A kada bi nam se i to oduzelo, ostaje nam Isus u našim srcima, a njega nam nitko ne može oduzeti. Prije nego nastavimo sa svetom misom pomolimo se:

Bože Oče Svemogući, ti si nas stvorio iz ljubavi i u svakoga čovjeka udahnuo si život.

Sine Božji, Isuse Kriste, po svojoj smrti na križu zadobili smo otkupljenje.

Duše Sveti, po svojim darovima učiš nas da čitamo znakove vremena.

Vjerujemo i znamo da će sve biti dobro.

Ne bojimo se zla jer ti si Bože s nama.

Predajemo ti se i posvećujemo svoje živote, stavljamo se u zagovor Odvjetnice Hrvata, Najvjernije Majke, a Sveti Mihael Arkadeo, vojvoda vojske nebeske, neka po Božjem dopuštenju brani nas protiv svakoga zla i zasjeda đavolskih, bolesti i svih onih i svega onoga što želi nam uništiti duše i život vječni. Amen!

19. ožujka

Sa svetkovinom Svetog Josipa ušli smo u ograničenja koja su donesena sa strane državnih vlasti. Svečanom večernjom misom koju je predslavio remetski prior o. Stjepan Vidak, slavljen je zadnja misa s prisustvom vjernika u crkvi. Povodom ovih promjena remetski župnik i upravitelj svetišta, o. Antonio-Mario Čirko uputio je slijedeće pismo:

»Hvaljen Isus i Marija.

Dragi župljani, štovatelji Majke Božje Remetske. Na dan 20. ožujka 2020. počinje provedba mjera za sprečavanje širenja virusa COVID-19, po naputku Hrvatske biskupske konferencije.

Mise će se slaviti redovito po rasporedu, i nakanama, ALI BEZ PRISUSTVA VJERNIKA.

Raspored misa:

- Ponedjeljak - subota 7.00 i 18.30 sati;

- Nedjelja - 7.30, 10.30 i 18.30 sati.

Termine misa, ovisno o rasporedu možete pratiti:

- Aplikacija Majka Božja remetska;

- www.zuparemete.net;

- Facebook Župa Remete;

- Laudato TV;

- Hrvatski katolički radio.

Crkva će biti otvorena tijekom dana za osobnu molitvu na propisani način. Molimo da se isti poštuju.

O svim informacijama vezanim uz proslavu sakramenata bit će te pravovaljano obavješteni, putem mrežnih stranica i oglasnih ploča.

U ovom vremenu kušnje, prepoznamo snagu vjere, Božju blizinu, ljepotu zajedništva i međusobne povezanosti. Pozivamo mlade da pomognu potrebitima prateći naputke Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo.

Neka nas sve prati zagovor Advocate Croatiae - Zagovornice Hrvatske i Pharmacope Coelestis - Ljekarne nebeske.«

- Laudato televizija započela je sa svakodnevnim prikazivanjem misa ujutro u 7 sati, uz već redovit prijenos u 18.30 i nedjeljom u 18.30. U službenom priopćenju je istaknuto: »U vremenu neizvjesnosti širenja zaraze izazvane koronavirusom (COVID-19)

ujedinimo se u molitvi! Laudato TV odgovara na poziv Svetog Oca. 'U ovoj pandemiji u kojoj se više ili manje nalazimo izolirani, pozvani smo ponovo otkriti i produbiti vrijednost zajedništva koje ujedinjuje sve članove Crkve. Ujedinjeni u Kristu nikada nismo sami, nego oblikujemo jedno tijelo kojem je [...]».

20. ožujka

Na snagu su stupile odredbe HBK u vezi sa sprječavanjem širenja bolesti COVID-19:

»Svjesni sadašnjih zahtjevnih okolnosti, a kao dionici odgovornosti za zdravlje i život vjernika i drugih građana, te u skladu s najnovijim mjerama Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske, Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo i Ministarstva zdravstva, mi, biskupi Hrvatske biskupske konferencije, donosimo privremene mjere koje stupaju na snagu u petak, 20. ožujka 2020. i traju do drugačije odluke.

1. Da bi se izbjeglo širenje bolesti COVID-19 i očuvalo zdravlje stanovništva, sve se svete mise, slavlja sakramenata, sakramentalna, pučke pobožnosti, župna slavlja i drugi događaji i svi sastanci otkazuju do daljnjega, kako unutar zatvorenih prostora tako i na otvorenim prostorima.

2. Svećenici neka slave svetu misu bez sudjelovanja zajednice, a u skladu s odredbama Rimskoga misala upotrijebit će se oblik „Reda mise bez naroda“. Neka istodobno žarko ustraju u molitvi Časoslova i razmatranju, prinoseći prošnje za Božji narod i sav svijet.

3. Dijecezanski biskupi, sve do opoziva, vjernike u Hrvatskoj oslobađaju obveze sudjelovanja na nedjeljnoj i blagdanskoj svetoj misi. Neka vjernici ovu obvezu zamjene molitvom, postom, dobrim djelima, čitanjem Božje riječi, molitvenim sudjelovanjem u prijenosu euharistijskoga i drugih slavlja, prenošenih putem radija, televizije i drugih elektroničkih sredstava. Neka se tijekom prijenosa euharistijskog slavlja posebno združe primanjem duhovne pričesti.

4. Potrebno je vjernicima, napose djeci, mladima i obiteljima posredstvom elektroničkih medija omogućiti pristup katehetskim i drugim duhovnim sadržajima. O tome, neka po odredbi dijecezanskih biskupa, skrbe katehetski uredi ili druga tijela i službe koje su na pomoć župnicima u njihovu pastoralnom djelovanju.

5. Neka crkve za vrijeme trajanja epidemije budu otvorene isključivo pod sljedećim uvjetima:

a) crkve su otvorene samo za osobnu molitvu zdravih vjernika koji su bez simptoma akutne plućne bolesti;

b) u crkvi istodobno smije biti prisutno najviše deset osoba pazeći pritom da razmak između osoba bude barem 2 metra;

c) crkva otvorena za vjernike mora imati stalno otvorena vrata, uz mjere pojačane higijene i svakodnevnog čišćenja.

6. Slavlje sakramenta ispovijedi i bolesničkoga pomazanja ne može se slaviti do daljnjega, osim u smrtnoj pogibelji.

7. Slavlja kršćanskih sprovoda dopuštena su uz strogo pridržavanje zdravstvenih i sigurnosnih uputa mjerodavnih državnih institucija. Pokojnici će biti sprovedeni i pokopani u prisutnosti najbliže rodbine, a mise za pokojne bit će slavljene nakon ukidanja ovih mjera.

8. Bolnički kapelani i svećenici koji pastoralno skrbe u staračkim domovima i drugim sličnim ustanovama trebaju slijediti upute spomenutih ustanova za prevenciju infekcija.

9. Nad/biskupijski, župni i drugi crkveni uredi te crkveni arhivi ostaju zatvoreni do daljnjega. Vjernici se mogu obratiti navedenim ustanovama isključivo telefonom ili elektroničkom poštom.

10. Katolički vrtići, škole i druge odgojno-obrazovne i dobrotvorne ustanove dužne su slijediti upute Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske, Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo i Ministarstva zdravstva Republike Hrvatske.

11. U crkvenim ustanovama u kojima živi više osoba, kao što su svećenički domovi, redovničke kuće, sjemeništa, neka se ograniče izlasci i kontakti s posjetiteljima izvana.

Svećenici i ostali pastoralni djelatnici neka objave ove upute u župnim časopisima, oglasnim pločama ili na web-stranicama.

Podsjećamo vjernike da nam je svima kršćanska dužnost posvjedočiti solidarnost i učiniti sve da bi se spriječilo širenje virusa. Pretvorimo ovu krizu u prigodu da, unatoč ovoj kušnji, u nadi budemo radosni, u nevolji strpljivi, u molitvi postojani (usp. Rim 12,12).

Neka molitva, post i djela ljubavi ostanu obilježje ovoga korizmenog vremena, a molitva za zdravlje i blagoslov našega naroda i drugih hrvatskih građana u ovom izazovnom vremenu neka bude ustrajna.

Moleći zagovor Blažene Djevice Marije, Zdravlja bolesnih, u Gospodinu vas pozdravljamo.»

- Danas je u Remetama slavljena misa bez sudjelovanja vjernika. Misu je predslavio o. Ivan Pleše. Laudato televizija, Hrvatski Katolički radio i radio Marija prenosili su misno slavlje.

- Započelo se s molitvenim vijencem online - moljenjem krunice prije večernje Mise koja će

trajati dok budu trajale izvanredne mjere oko COVID-19 virusa.

MOLITVENI VIJENAC ONLINE

Molimo svi zajedno krunicu iz svetišta Majke Božje Remetske svaki dan u 18.00 sati prije večernje Svete Mise.

Pridružite se preko:

- Aplikacija Majka Božja Remetska
- Facebook Župa Remete
- www.zuparemete.net

Najvjernija odvjetnice, na braniku stoj, čuvaj našu svetu vjeru i hrvatski dom.

- Postavljeno je 80 klupa na područje južnog platoa. Također 4 klupe su postavljene oko kipa Bezgrešnog Začeca u Gospinom vrtu.

21. ožujka

Jutarnju misu je predslavio o. Antonio-Mario Čirko, a večernju o. Mato Miloš. Obadvije su prenašane sa strane Laudato tv, a jutarnju je prenosio i Hrvatski katolički radio.

22. ožujka

U 6.24 Zagreb i Remete je pogodio snažan potres 5,5 prema Richteru. Drugi je bio u 7.01 5.0 prema Richteru. Poslije su tijekom dana uslijedili drugi snažni potresi. Tom prilikom remetska crkva je teško oštećena, pogotovo prednji dio lađe koji je bio pošteđen od potresa 1880. godine. Uništene su freske, mnoge su oštećene i luk koji spaja gornju i donju lađu izgleda jako nestabilan. I na vanjskim dijelovima oko južnog platoa, te na pročelju crkve vide se oštećenja. Tom prigodom Župnik se u 9.50 obratio uživo iz crkve preko facebooka i aplikacije Majka Božja Remetska s porukom podrške. Između ostalog je rekao:

»Netko će reći: ovo je Božja kazna. Ne, nema Božje kazne. To bih htio da nam svima bude jasno. Bog ne kažnjava. Nego, možemo si postaviti pitanje: Što nam Bog želi reći?! Ovo su vremena kušnje gdje je potrebno napraviti jedan naš 'reset'. Bogu hvala, imamo sve sigurnosti, ali također se vidi da se može sve odjednom promijeniti«, rekao je.

»Kada je Bog na prvome mjestu, tada stvari dolaze na pravo mjesto. Evo zato, iz ovoga svetišta koje je, kao što vidite, oštećeno, ujedinito se svi zajedno i ohrabrimo. Bog nikada ne napušta čovjeka. Bog

je uvijek među nama. Pogledajmo u svoje srce i to ćemo osjetiti. Na poseban način sve vas pozivamo da se molimo i za djevojčicu Anamariju koja se bori za život«.

Obraćanje je zaključeno zazivanjem Gospe Remetske, ističući kako je ona naša zagovornica i majka. »A nijedna majka ne napušta svoju djecu. Bogu hvala na toj našoj sigurnosti. Bogu hvala na daru vjere. Bogu hvala na daru pouzdanja. Bogu hvala na daru ljubavi koji smo pozvani na poseban način širiti ovih dana, biti blizu potrebnima, ponašati se odgovorno. Ali s druge strane, ne zaboraviti – bit će sve dobro«.

- Uvečer je bio molitveni vijenac online iz svetišta koji se osim interneta, prenašala i Laudato tv. Molila se je krunica. U duhovnom nagovoru između ostalog župnik je istaknuo:

»Ove korizme Gospodin nam pomaže da se nosimo sa nedaćama za koje do prije mjesec dana nismo se niti nadali da će se dogoditi. Mislili smo da je virus dio nečega što se nas ne tiče i neće nas pogoditi. Potom dogodio se i potres. Ali danas vidimo da smo dio svega događanja. Nesigurnost i strahovi su se uvukli. Jedni ponovno otkrivaju vjeru, a drugi se zatvaraju sami u sebe. Mi smo Kristovi i borimo se sa kušnjama. Isus se nije šalio, niti je pretjerivao kada je kazao 'nisam vam došao donijeti mir...' Naravno sjetimo se da uz kušnju dolazi i radost koja nije tek puka sreća nego mnogo, mnogo više... Nije nam nepoznato, vjerujem, da je sva tegoba i zbunjenost koju prolazimo samo još jedna kušnja koju valja proći, jer kako to krasno i istinito kaže Pavao (u Rim.5:3-5) Mi se dičimo i u nevoljama jer znamo: nevolja rađa postojanošću, postojanost prokušanošću, prokušanost nadom. Nada pak ne postiđuje.

Ako ovo razumijemo, tada znamo da su nevolje neumitne, ali i da nisu slučajne. I dok nas neprijatelj želi izmoriti, zbuniti, skrenuti s puta, obeshrabriti i natjerati da odustanemo kako bi nas uništio i tako napakostio Bogu, znamo da Bog dopušta da neke od tih stvari dopru do nas kako bi smo se jačali, gradili i napredovali suočeni s njima. Zato ne čudi ono što znamo i što je pisano: da Bog neće na naša pleća staviti većeg tereta od onoga što ga mi možemo nositi. Problem je samo što mi taj stih obično shvaćamo kao da će nevolja 'biti krojena po našoj mjeri', a ona uvijek izgleda mnogo, mnogo veća. I ne samo što izgleda veća, nego ona to uvijek i jeste! Nevolja i teret često su iznad naših snaga, ali Bog nije rekao da mi moramo nositi čitav teret, nego je kazao da nećemo morati nositi više od naših mogućnosti. Ovo jednostavno znači da će on ponijeti razliku tereta! Ali kada će on to uraditi?

Odmah? Ne, nego tek onda kada mi učinimo predanje.«

23. ožujka

I danas se osjetio jači potres od 3,4 prema Richteru. Uvečer se je molila krunica gdje je župnik donio meditaciju povezanu s evanđeljem dana (Iv 4, 43-54):

»Slušamo današnje evanđelje gdje kraljevski službenik očajnički pokušava spasiti svoga umirućega sina. On prevalljuje daleki put kako bi susreo Isusa. Preklinje Isusa da ga ozdravi. Isus mu odgovara: *Idi, sin tvoj živi!* Tu se događa ključni trenutak, da li će ovaj čovjek povjerovati Isusu ili ne. On je imao izbor. Odlučuje povjerovati Isusu. Koje li velike radosti kad je čuo da mu je sin ozdravio.

Ovo je priča o dubokoj krizi u životu svake osobe. Kriza može biti opasnost i prilika. Vjera je poziv da idemo iznad onoga što vidimo, dodirujemo i mjerimo.

Povjerenje se temelji na prošlim iskustvima, dobrim i lošim. Isus je imao takvu sposobnost da bude za svaku osobu koju susreće.

Sveta Terezija Avilska reći će jednu duboku misao koja mi je u ovim danima naših kušnji duboko odjeknula u srcu:

Ništa neka te ne straši, ništa uznemiruje,
Sve prolazi,
Samo Bog ostaje.

Braćo i sestre, znate što nam može pomoći da nadvladamo ova krizna vremena? A to je da se sjetimo jedni drugih. Imamo ograničenja kretanja i to je dobro, jer trebamo paziti kako se ovaj virus ne bi proširio. To sam spominjao više puta, moramo se ponašati odgovorno. Biti vjernik, znači svoj duhovni, molitveni i vjernički život spojiti s konkretnim životom. Duhovni život nam daje nadahnuća, smjernice. Iako ne možemo izlaziti, nazovimo svoje bližnje, nazovimo one koje nismo dugo čuli, nazovimo čak i one koje baš ne volimo ili nam nisu simpatici. Svi smo mi Božja djeca, nitko od nas nije siročić. Imamo istog nebeskog roditelja, zato se i zovemo braća i sestre. Ako imamo sve te tehničke mogućnosti iskoristimo taj trenutak. Tada ne trebamo kao onaj kraljevski službenik prevalljivati kilometre da bi susreli Isusa, ali možemo susresti Isusa u mome bližnjemu na kojega sam možda i zaboravio.

Svaki dan Isus nas pita u srcu: *Kako si mi danas dijete moje!* Koliko to znači kada i mi pitamo nekoga kako si? Ovi dani kušnje su prilika da se još više utvrdimo u ljubavi.

Javite vašim župnicima ili članovima župnih pastoralnih vijeća, ako znate da neka osoba

treba neku konkretnu pomoć, možda je bolesna ili starija, a kuća im je oštećena ili im treba ići kupiti namirnice. Ponudite se vi mlađi da budete raspoloživi za pomoć. Budimo lanac ljubavi. Poput Isusa koji govori: *Idi, sin tvoj živi*, budimo i mi svojim riječima i spremnošću za pomoć svjedoci snage Ljubavi. A gdje je prava ljubav, ondje je i Bog, ondje je i blagoslov.

Ponavljam još jednom, ne boj te se! Samo hrabro! Bit će sve dobro! Roditelji svjedočite svojoj djeci snagu povjerenja. Vi trebate biti vašoj djeci oslonac, ali i njima recite, da je vama oslonac Bog! Ne sramite se zajedno s vašom djecom kleknuti na koljena u dnevnom boravku i izmoliti Očenas, Zdravo Mariju ili koju drugu pobožnu molitvu.

Ovi dani su milosna prilika za našu blagoslovljenu budućnost. Za 100 godina pričať će naša djeca, naši potomci kako smo mi prolazili ove kušnje epidemije, potresa, pričať će i čitat će mnoga svjedočanstva vjere, konkretnih djela ljubavi koja će im biti poticaj za njihove živote.

Da li smo svjesni, da mi u ovoj korizmi stvaramo bolju budućnost! Iako to ne razumijemo imamo taj privilegij da budemo novi temelj za obnovu naših obitelji, naših župnih zajednica i naše domovine! Ponavljam još jednom, u ovoj korizmi 2020. godine mi stvaramo bolju budućnost. A time pobjeđujemo svako zlo, svaki strah, svaku tjeskobu. Ovo su teška, ali i radosna vremena! Podignimo svoje glave!

I na kraju, htio bih vam reći da Božja providnost je domišljata. Jučer sam čitao neke tekstove koji pišu kako nam se ovaj potres dogodio jer je ovo prva nedjelja kako nema Mise u crkvama. To je krivo razmišljanje i nije od Boga. Gledajte očima vjernika, a to je da je Božja providnost spriječila veliku nesreću zabranom slavljenja Misa s vjernicima, jer bi već rano ujutro počeli dolaziti u crkvu. To se moglo dogoditi u našem remetskom svetištu da netko strada, moglo se je dogoditi u bazilici Srca Isusova, našoj zagrebačkoj prvostolnici i drugim crkvama. Ali nije se dogodilo. Bogu hvala. Također zabrana okupljanja je spriječila veće žrtve na ulicama našega grada.

O Bože hvala ti, što su spašeni toliki životi. Možda je spašen na taj način i tvoj život dragi brate i sestro koji nas sada gledaš. Zahvali Bogu na tome. Uvijek nastojmo gledati pozitivno.

Znate, Misa se i danas slavila. I mi karmelićani nismo slavili misu u ovom svetištu, ali smo ju slavili pored crkve, u dvorani i znate što, prepoznali smo kako je naš Bog velik, jer silazi među nas ne samo u raskošnim građevinama crkava, nego tamo gdje je prisutno zajedništvo i vjera, ma bio to možda običan i trošan podrum ili jednostavna prostorija.

Isus je danas u Remetama došao kao ponizni Bog pod prilikama kruha i vina na školskoj klupi, prekrivenim stolnjakom i upaljenom svijećom. A ta svijeća koja je gorila u njoj je sadržano svijetlo vjere svih vas dragi gledatelji. I vi ste bili na toj Misi.

Ohrabrite se zato, podignite glave i sjetite se riječi Pslama (30,6) koji kaže: *Večer donose suze, a jutro klicanje*

Gospo Remetska, Advocata Croatiae, moli za nas! Ljekarno nebeska, pharmacopea coelstis, moli za nas! Amen!«

24. ožujka

Na online molitvenom vijencu Župnik o. Čirko progovorio je o strahu i tjeskobi i kako ih pobijediti:

»Draga braćo i sestre, mi živimo u jednom posebnom vremenu koje sve manje i manje ostavlja mjesta optimizmu. Društvo, ideologije, mediji... nude nam rješenje tako da žele da mi postanemo ovisni o njima. Svjedoci smo ispunjenja Isusovih riječi: *Na zemlji će narodi biti u tjeskobi i neizvjesnosti... Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet, jer zvijezda nebeska će se uzdrmati* (Lk 21,25-26). Svjedoci smo događaja pandemije, potresa...

Nije lako živjeti u strahu, tjeskobi. Nije Božja volja da se ijedan od nas suoči s raznim pogibeljima s paralizirajućim strahom; zapravo, biblijsko proročanstvo i upozorenja ne bi nas smjeli uplašiti. Isusovo srce u vezi s tim vrlo je jasno iskazano: Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce (Iv 14,27).

Bog nas ne želi opteretiti strahom. On samo želi da ne budemo iznenađeni kad nas pogode krize. On ne želi da naša vjera doživi brodolom kad se iznenada suočimo s neopisivim trpljenjima. Sada je velika kriza pandemije, potresa... ali kao vjernici trebamo gledati očima duha i vjere. Prepoznavajmo i vjerujemo kako je On naša zaštita i utjeha.

Prava sloboda od straha je potpuno prepuštanje života u ruke Gospodnje. Ni to nije lako znati se prepustiti. Prepustiti se Bogu da se on brine čin je vjere.

Po svim razumskim mjerilima, ljudskoj logici, filozofiranjima i svemu ostalome, to nema smisla. Tako će mnogi reći da je to samo neki placebo efekt da se dobro osjećam i da se time ništa ne mijenja. Zato govorimo o činu vjere, ali govorimo i o iskustvu vjere i svjedočanstvima iz osobnog i vlastitog života koje potvrđuje istinitost riječi.

Danas kad se olujni oblaci skupljaju nad zemljom, naš je izbor jasan: svoj život moramo prepustiti u ruke Gospodnje ili ćemo biti odgovorni sami za

sebe da se sačuvamo, što je nemoguće. Činjenica je da bez obzira na okolnosti naš mir i naše zadovoljstvo uvijek ovise o našoj predanosti u ruke Božje. Psalmist piše: *Sva radost tvoja neka bude Jahve: on će ispuniti želje tvoga srca* (Ps 37,4). Dakle s jedne strane predanje. O tome ću stalno govoriti. Bez predanja nema vjerničkog života. Predanje rješava mnoge situacije. S druge strane ono što je također uz predanje bitno, to je rast u ljubavi. Ako nas zanima život bez straha, Ivan kaže da postoji put do njega. Doista, savršena ljubav tjera sav strah. A evo prvog koraka koji moramo poduzeti: *Ljubljeni, ako je Bog nas tako ljubio, i mi moramo ljubiti jedan drugoga* (1 Iv 4,11). Prvi korak je pozabaviti se s našim odnosima u tijelu Kristovu. Sv. Mala Terezija tražila je svoje mjesto u crkvi. Ona piše: *Napokon sam našla odmor. Promatrajući mistično tijelo Crkve nisam prepoznala sebe ni u jednom od udova koje opisuje sv. Pavao, ili bolje, htjela sam prepoznati sebe u svima... Ljubav mi je dala ključ moga zvanja. Shvatila sam, ako Crkva ima tijelo sastavljeno od različitih udova, da joj onda ne nedostaje najpotrebniji i najplemenitiji od svih udova: shvatila sam da Crkva ima Srce i da to Srce gori od ljubavi. Shvatila sam da jedino ljubav oživljuje udove Crkve, te kad bi se ljubav ugasila, ne bi više apostoli navješćivali Evanđelja, mučenici ne bi više htjeli prolijevati svoju krv... Shvatila sam da ljubav obuhvaća sva zvanja, da je ljubav sve, da ona obuhvaća sva vremena i sva mjesta... jednom riječju, da je ona vječna!...*

Tada sam u zanosu svoje mahnite radosti uzviknula: O Isuse, Ljubavi moja... napokon sam našla svoje zvanje moje zvanje je ljubav!

Da, našla sam svoje mjesto u Crkvi, i to si mi mjesto dao ti, o moj Bože!... U srcu Crkve, svoje majke, bit ću ljubav... Tako ću ja biti sve... Tako će se ostvariti moj san!

Zato ljubiti druge nije nešto što »bih mogao« činiti, već nam je poziv da to činimo. Ivan kaže da tko ljubi Boga, neka ljubi i svoga brata« (1 Iv 4,21). Međutim, što se misli pod ljubavlju za druge? To je više od lijepih i slatkorječivih riječi. To vidimo ovih dana, mjeseci. Gdje su liječnici, mnoge javne službe, vatrogasci, navijačke skupine, pojedinci, anonimci pomogli i pomažu kome je što trebalo. To je ta snaga ljubavi koja tjera strah, koja tjera tjeskobu... Ljubav je odgovor na sve naše nedaće. Sjetimo se da je Bog ljubav.

A sada ćemo moliti žalosna otajstva. Koja su zapravo otajstva ljubavi. Isus koji se za nas predaje, za tebe, za mene kako bi nam otvorio vrata vječnosti. Također u kronicu uključimo dušu Anamarije koja je jučer preminula nakon stradanja u potresu, te se sjetimo i njezine obitelji da budu

okrijepljene Božjom snagom i utjehom.«

25. ožujka - BLAGOVIJEST

Na online molitvenom vijencu župnik je gledateljima progovorio o značenju Navještenja za naš život:

»Ne možemo si gotovo niti predstaviti da je utjelovljenje, taj temeljni i najvažniji događaj za ljudsko spasenje, bio navješten tako jednostavno, tiho i skromno jednoj isto tako jednostavnoj i skromnoj ženi. Često bivamo zavedeni, te u evanđeoskim izvještajima tražimo ono što tamo ne možemo pronaći: naime konkretne detaljne opise posjeta božanskog poslanika Mariji. Arkandeo Gabrijel prije nego što će pohoditi Mariju, on najprije dolazi u jeruzalemski hram i javlja Zahariji da će dobiti dijete (LK 1,8-13). Arkandeo unaprijed opisuje Zahariji za Ivana da će biti velik, da će obraćati mnoge ljude, pripremiti put Gospodinu... No apsurd, Zaharija sumnja, traži znak, a znak mu je već to samo viđenje koje ima. Zamislimo se malo toliko veliki događaj, toliko očigledni, vidi svojim očima, a ne vjeruje. Grijeih nevjere.

A kako je s nama i našom vjerom? Da li stalno sumnjamo. Nekada tragedija naše vjere je kada se molimo, pohađamo svetu misu, a ne vjerujemo da je Bog živa stvarnost, da je Bog dio našega života. Istina ovih dana pandemije, potresa, ograničenog kretanja i svega ostaloga vidimo važnost i snagu vjere. Vjera koja donosi mir.

Razmišljajmo o Mariji kojoj dolazi arkandeo Gabrijel. Ona je kao i sve židovke maštala da bude Majka Mesije. To je bila čežnja mnogi mladih židovki. I odjednom, u trenutku kada se to najmanje očekuje, dolazi Mariji Božji glasnik, arkandeo Gabrijel. On ju pozdravlja: *Zdravo, milosti puna! Gospodin s tobom!* U tim riječima prepoznamo poruku da je u milosti i da je Bog s njom. Znae nema veće duhovne snage kada prepoznamo da nismo sami. A to osobito prepoznamo u ovim danima. Bog nam daje milosti da izdržimo sve ove kušnje. Daruje nam znakove da nismo sami. Osobito oni koji su bolesni od ovoga virusa ili su izgubili svoje domove, itekako im je potrebno to iskustvo. Zato i molimo i želimo konkretno pomoći jedni drugima.

Evanđelje dalje kaže da se Marija na riječi pozdrava smete i stade razmišljati kakav bi to bio pozdrav.

Autentično iskustvo vjere je upravo to. Bog daje vrijeme da promišljamo o svojoj vjeri. Zato evanđelje koje će se danas čitati o Navještenju, događaji ne idu nekom velikom brzinom. Bog nije Bog brzine, nego mira. Daje Mariji da promišlja, da prebire u svome srcu. Ali dok promišlja, tada joj

dolazi odgovor od arkandela:

Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga. Evo, začeti ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida, oca njegova, i kraljevat će nad domom Jakovljevim uvijek i njegovu kraljevstvu neće biti kraja.

Dragi gledatelji, i mi moramo promišljati o događajima, o situacijama, o svemu što nam život donosi. Kaže se da Marija stade razmišljati, to možemo prevesti kao molitva. Ovi dani kušnje su mnoge naveli na promišljanje vlastitog života. No ako razmišljamo bez da je povezano s molitvom, tada se još više uplašimo. U molitvi možda ne dobivamo sve odgovore, ali zadobivamo mir i sigurnost. Zato Marija i pita arkandela: *Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?* Ovdje je važno vidjeti da Marija ovo pitanje ne postavlja zato što sumnja u arkandelope riječi, nego ima potrebu razjasniti neke stvari.

Zato bih vam htio reći da se ne uznemirujete u savjesti ako nam ovih dana dođu ili su došle čak i riječi gorčine: *Bože, što se to događa? Kako to dopuštaš?* Ono što sam shvatio da i onda kad imamo i takav odnos s Bogom, da smo i tada u molitvi. Jer molitva nije samo zbroj prekrasnih osjećaja, nego molitva je, kako će jedna definicija reći, molitva je borba.

Arkandeo Mariji objašnjava: *Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji.* No on se ovdje ne zaustavlja u tumačenju, nego donosi i konkretan primjer: *A evo tvoje rođakinje Elizabete: i ona u starosti svojoj začela sina. I njoj, nerotkinjom prozvanoj, ovo je već šesti mjesec. Ta Bogu ništa nije nemoguće!*

Vidite, kada tražimo odgovor ili neku sigurnost od Boga, On nam često daje primjere od ljudi iz naše svakodnevice koji nas okružuju. To su primjeri koji ohrabruju i pomažu rastu u vjeri. Zato dragi gledatelji, nemojmo ovih dana škrtariti u svjedočanstvima jedni prema drugima. Sjeti se nekih lijepih trenutaka unatoč ove izolacije i potresa. Sjeti se kako si nakon toliko dugo vremena napokon saslušao svoga supruga ili suprugu, sjeti se kako su ti se tvoja djeca približila i onda dok je bio potres privlačila uza te i u vama roditeljima našli sigurnost. Sjetite se kako ste tada prepoznali svoju krhkost, ali s druge strane osjetili ste u sebi neku snagu, a ta snaga dolazi od Boga da bude ohrabrenje vašoj djeci.

Toliko me dojmilo svjedočanstvo jedne žene koja je s djetetom u naručju bježala za vrijeme potresa iz kuće u auto. Osjetila se nemoćnom, a tada je pogledala svoje maleno dijete koje joj

se nasmiješilo. Unatoč tutnjave potresa, unatoč strahova i tjeskoba u tom trenutku jedno dijete je darovalo svojoj majci osmijeh. Kroz to dijete Bog je progovorio: *Bit će sve dobro!*

Današnja svetkovina Navještenja upravo je podsjetnik da Bog uvijek u važnim trenucima ljudske povijesti ili u trenucima naših života naviješta nam svoju blizinu. Zato naš narod ovih dana doživljava svoje Navještenje - baš kao i Marija. Koji ćemo odgovor dati? Marija je odgovorila glasno i odlučno: *Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!*

27. ožujka

- Na nakanu prestanka pandemije Papa Franjo je predvodio molitvu na Trgu svetog Petra bezpuka. Prije toga u 17.15 sati iz remetskog svetišta se je molila krunica koju je osim interneta prenosio i Laudato TV. Remetski župnik je u svome promišljanju istaknuo slijedeće: »Danas, za manje od 45. minuta, u 18 sati, papa će predsjedati molitvom na prostoru ispred bazilike svetog Petra, na praznome trgu. Nakon slušanja Božje riječi i klanjanja Presvetom uslijedit će blagoslov Urbi et Orbi uz koji je vezan opći oprost. Papa poziva sve da mu se u duhu pridruže posredstvom medija.

Na Trg je doneseno čudotvorno raspelo. Ono potječe iz XV. Na čudesan je način ostao neoštećen u velikom požaru i spasio grad od kuge. To raspelo je zagrlilo sveti papa Ivan Pavao II., tijekom Velikog jubileja 2000. godine. Brojna čudesa su povezana uz to raspelo. Tako 23. svibnja 1519. godine, kada je jedne noći požar potpuno uništio crkvu posvećenu papi Marcelu. Ujutro je cijela građevina bila u ruševinama, ali je među njima nađeno cijelo raspelo s glavnog oltara, u čijem je podnožju još uvijek gorila mala uljana lampa. Taj je prizor snažno pogodio vjernike, te neke od njih potaknuo da se svakog petka navečer okupe na molitvi.

Tri godine nakon požara Rim je pogodila »velika kuga«. Narod je stoga ponio raspelo u procesiji, nadvladavajući i zabrane vlasti koje su, razumljivo, bile zabrinute zbog širenja zaraze. No križ je narod svejedno ponio rimskim ulicama prema Svetom Petru. Procesija je trajala 16 dana, od 4. do 20. kolovoza 1522. godine. Malo pomalo kako je procesija išla naprijed, zaraza je pokazivala znakove povlačenja te je svaka gradska četvrt nastojala što duže zadržati križ na svojem teritoriju. Na kraju, u trenutku povratka u crkvu kuga se potpuno povukla.

Braćo i sestre, ovo raspelo potaknulo je narod da otvori srca vjeri, predanju Isusu njihova života i njihove situacije. Zato dok uskoro budemo gledali preko televizije iz Rima, sjetimo se da pogled na križ

nam otkriva živoga Boga među nama kojemu je stalo do tebe i mene. Ta zato je umro na križu, da bi mi bili slobodni i zdravi na duhu i tijelu.

Braćo i sestre, Bog nam je dao mogućnost medija, komunikacija i to da iako se nalazimo na raznim krajevima naše domovine ili čitavoga svijeta da svi možemo u jednom te istom trenutku biti zajedno, da možemo pogledati u to čudotvorno raspelo. Slušat ćemo svi zajedno Božju Riječ, klanjat ćemo se svi zajedno Isusu u Presvetom Oltarskom sakramentu i svima će zajedno biti udijeljen blagoslov *Urbi et orbi* s kojim će biti povezana mogućnost primanja općeg oprosta.

Braćo i sestre, danas je zato važan dan, dan kada ujedinjeni u vjeri započinje početak kraja ovo pandemije. Tolika snaga vjere i molitve i predanja učinit će čudo. Zato znam da će današnji datum 27. ožujka 2020. godine ostati zabilježen u povijesti čovječanstva i Crkve. Danas se događa nešto novo, danas se događa prijelomni trenutak za čovječanstvo, danas se Bog očituje kao Gospodar svega stvorenja, ali i kao milosrdni Bog kojemu je stalo do svoje djece. A ti koji sada pratiš ovaj prijenos i ti si dijete Božje, kćer, sin... Radujmo se ljubljani moji, ne bojmo se svojih slabosti nego ih dana spredajmo Isusu, da u nama oblikuje nešto novo i bolje. »Evo, sve činim novo!« (Otk 21, 5), čitamo u knjizi Otkrivenja.

Papa Franjo će jednom reći (2017.): Naš Bog je Bog koji stvara novost, jer je Bog iznenađenja. Nije kršćanski hodati pognute glave i očiju – kao što čine svinje: one uvijek idu tako – ne podižući oči prema horizontu. Kao da sav naš put završava ovdje, nakon svega nekoliko metara putovanja; kao da je naš život lišen bilo kakvog cilja i pristaništa, i da smo prisiljeni na vječno lutanje, a sav silni uloženi trud bez smisla. To nije kršćanski... Ima jedan Otac koji plače s nama; ima jedan Otac koji rone suze beskrajsne samilosti prema svojoj djeci. Imamo Oca koji zna plakati, koji plače s nama. Otac koji nas čeka da nas utješi jer poznaje naše patnje i pripremio nam je drugačiju budućnost. To je velika vizija kršćanske nade koja se proteže na sve dane našeg postojanja i želi nas ponovno podići. Bog nije želio naš život pogreškom, prisiljavajući sebe samog i nas na teške noći tjeskobe. On nas je stvorio jer želi da budemo sretni. To je naš Otac i ako mi ovdje, sada, proživljavamo život koji nije onakav kakav je On želio za nas, Isus nam jamči da sâm Bog izvodi svoje otkupljenje. On radi na tome da nas otkupi.

Braćo i sestre, sjetimo se da smo otkupljeni.

Danas pogledajmo na čudotvorni križ i na Isusa u Presvetom Oltarskom sakramentu i prepoznamo da smo ozdravljeni Isusovom ljubavlju na križu. Širite tu poruku optimizma i istine jedni drugima, širite tu poruku koju smo zaboravili, obnovimo tu svijest čiji

smo. Mi smo Božji. I Marija nas to stalno podsjeća svojim životom. Zato je u Kani Galilejskoj i rekla: *Sve što vam kaže učinite!* I mi danas u 18 sati prignimo svoja koljena pred Spasiteljem cijeloga svijeta. Amen.«

Potom je uslijedio prijenos iz Vatikana. Prije molitve papa je održao nagovor u kojemu riječima ohrabrenja potiče vjernike da svoje strahove predaju Isusu, da ih on pobedi. - 'Uvečer' (Mk 4, 35). Tako započinje Evanđelje koje smo čuli. Već tjednima se čini da se spustila večer. Gusta se tama nadvila nad naše trgove, ulice i gradove; zagospodarila je našim životima ispunivši sve zaglušujućom tišinom, pustoši i prazninom, koja paralizira sve na svom putu: to se može osjetiti u zraku, to se može osjetiti u gestama, pogledi to govore. Uplašeni smo i izgubljeni. Poput učenikâ iz Evanđelja iznenada nas je zahvatila neočekivana i žestoka oluja. Shvatili smo da se nalazimo na istoj lađi, svi krhki i dezorijentirani, ali istodobno važni i potrebni, svi pozvani veslati zajedno, svi potrebni utjehe drugoga. Na toj lađi... svi se nalazimo. Poput tih učenika, koji jednoglasno i u tjeskobi kažu: 'ginemo' (r. 38), tako smo i mi shvatili da ne možemo ići dalje svatko za sebe, već samo zajedno.

Lako se prepoznamo u ovome izvješću. Ono što je teško razumjeti jest Isusovo držanje. Dok su učenici, naravno, uznemireni i očajni, on je na krmi, dijelu lađe koja tone prva na dno. I što čini? Unatoč metežu, on mirno spava, pouzdan u Oca – to je jedini put u Evanđelju kada vidimo Isusa kako spava. Kad su ga zatim probudili, pošto je smirio vjetar i vodu, obraća se učenicima prijekornim tonom: 'Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?' (r. 40). Pokušajmo razumjeti. U čemu se sastoji pomanjkanje vjere učenikâ, koje je u opreci s Isusovim povjerenjem? Oni nisu prestali vjerovati u Njega, naime, dozivaju ga. No pogledajmo kako ga dozivaju: 'Učitelju! Zar ne mariš što ginemo?' (r. 38). Zar ne mariš: misle da Isus ne mari za njih, da ga nije briga za njih. Među nama, u našim obiteljima, jedna od stvari koja nas najviše boli jest kad čujemo kako nam govore: 'Zar te nije briga za mene?'. To je rečenica koja boli i stvara nemir u srcu. To je uzdrimalo i Isusa. Jer nikoga nije više briga za nas od njega. Naime, kad su ga zazvali on spašava svoje nepovjerljive učenike. Oluja razotkriva našu ranjivost i iznosi na vidjelo one lažne i suvišne sigurnosti kojima smo gradili naše planove, naše projekte, naše navike i prioritete. Pokazuje nam kako smo pustili da se uspava i napustili ono što jača, podupire i daje snagu našem životu i našoj zajednici. Oluja je razotkrilo sve nakane da se 'spakira' i zaboravi ono što je hranilo dušu naših narodâ; sve one pokušaje da ih se umrtvi prividno 'spasonosnim' navikama koje nas

ne mogu vratiti korijenima i prizvati sjećanja naših pređa, oduzimajući nam tako imunitet potreban za suočavanje s protivštinama.

S olujom se urušila obmana onih stereotipa kojima smo maskirali svoj 'ego' uvijek zaokupljeni vlastitom slikom; i na vidjelo je izašla, još jednom, ona (blagoslovljena) zajednička pripadnost kojoj ne možemo izmaći: pripadnost braći.

'Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?' Gospodine, tvoja nas Riječ večeras pogađa i odnosi se na sve nas. U ovom našem svijetu, koji Ti ljubiš više no mi, grabili smo naprijed punom brzinom, osjećajući se snažno i sposobnima za sve. Vođeni pohlepom za profitom, pustili smo da nas stvari potpuno obuzmu i žurba omami. Nismo se zaustavili pred tvojim pozivima, nismo se probudili pred svjetskim planetarnim ratovima i nepravdama, nismo slušali krik siromaha i našega teško bolesnog planeta. Nastavili smo neustrašivo dalje misleći da ćemo uvijek ostati zdravi u jednom bolesnom svijetu. Sada, dok smo u moru kojim bjesne valovi, zazivamo tebe: «Probudi se Gospodine!».

'Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?' Gospodine, upućuješ nam poziv, poziv na vjeru koja se ne sastoji toliko u tome da vjerujemo da Ti postojiš, koliko u tome da dođemo k Tebi i pouzdati se u Tebe. U ovoj Korizmi odjekuje tvoj hitni poziv: «Obratite se», «vratite se k meni svim srcem svojim» (Joel 2, 12). Pozivaš nas da ovo vrijeme kušnje shvatimo kao vrijeme izbora. To nije vrijeme tvog suda, nego našega suda: vrijeme da se izabere što je važno a što prolazno, da se odvoji ono što je potrebno od onoga što nije. Vrijeme je da tijekom svojega života ponovno usmjerimo prema Tebi, Gospodine, i prema drugima. Možemo upraviti svoj pogled u mnoge uzorne suputnike koji su, u ozračju straha koje vlada, odgovorili tako da su dali vlastiti život. To je djelotvorna sila Duha izlivena i oblikovana u hrabre i velikodušne predanosti. To je život Duha koji je sposoban otkupiti, oplemeniti i pokazati kako su naši životi istkani i podržani od običnih – u pravilu zaboravljenih – ljudi koji se ne pojavljuju na naslovnica novina i časopisa ili na velikim podijima umjetničko-zabavnih priredbi, ali, bez sumnje, danas pišu presudne događaje naše povijesti: to su liječnici, medicinske sestre i medicinski tehničari, zaposlenici u veletrgovinama, čuvari, prijevoznici, pripadnici snaga reda, volonteri, svećenici, redovnici i mnogi, ali zaista mnogi drugi koji su shvatili da se nitko ne spašava sam. Suočeni s patnjom, gdje se mjeri istinska razvijenost naših naroda, otkrivamo i doživljavamo Isusovu Velikosvećeničku molitvu: 'da svi budu jedno' (Iv 17, 21). Koliko je onih koji svakodnevno

pokazuju strpljivost i ulijevaju nadu, pazeći da ne siju paniku, nego suodgovornost. Koliki očevi, majke, djedovi i bake, učitelji malim i svakodnevnim gestama pokazuju našoj djeci kako se suočiti i prevladati krizu prilagođavajući navike, dižući glavu gore i potičući na molitvu. Koliko je onih koji mole, stavljaju na raspolaganje i zalažu se za dobro svijetu. Molitva i tiho služenje: to su naša pobjednička oružja.

'Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?' Početak vjere je svijest o tome da nam je potrebno spasenje.

Nismo sami sebi dovoljni, sami tonemo: trebamo Gospodina kao drevni moreplovci zvijezde.

Pozovimo Isusa u lađe našega života. Predajmo mu svoje strahove da ih On pobijedi. Poput učenika iskusit ćemo da s njim na lađi nećemo doživjeti brodolom. Jer to je snaga Boža: okrenuti na dobro sve što nam se događa, pa i loše stvari. On donosi spokoj u naše oluje, jer s Bogom život nikada ne umire.

Gospodin pred nas stavlja izazov i poziva da na njega odgovorimo. Usred naše oluje poziva nas da se probudimo i pokažemo djelatnu solidarnost i nadu koji mogu dati postojanost, podršku i smisao ovim satima kada se čini da se sve ruši i propada. Gospodin se budi da probudi i oživi našu uskrсну vjeru. Imamo sidro: u njegovu smo križu spašeni. Imamo kormilo: u njegovu smo križu otkupljeni. Imamo nadu: u njegovu smo križu izliječeni i zagrljeni da nas ništa i nitko ne odijeli od njegove otkupiteljske ljubavi. Usred izolacije u kojoj nam silno nedostaju drage osobe i susreti, u kojoj doživljavamo nedostatak mnogih stvari, još jednom slušamo navještaj koji nas spašava: on je uskrsnuo i živi uz nas. Gospodin nas sa svoga križa potiče da pronađemo život koji nas očekuje, da pogledamo prema onima koji nas traže, da osnažimo, prepoznamo i potaknemo milost koja prebiva u nama. Ne trnimo stijenj što tek tinja (usp. Iz 42, 3), koji se nikada ne gasi, i pustimo mu da ponovno zapali nadu.

Prigriliti svoj križ znači smoći hrabrosti prigriliti sve protivštine sadašnjeg vremena, napuštajući na trenutak svoju tjeskobnu težnju prema svemoći i posjedovanjem kako bismo dali prostora kreativnosti koju samo Duh može pobuditi. To znači pronaći hrabrost da se otvore prostori u kojima će se svi moći osjetiti pozvanima i omogućiti nove oblike gostoljubivosti, bratstva i solidarnosti. U njegovu smo križu spašeni kako bismo prihvatili nadu i omogućili da ona bude ta koja će jačati i podupirati sve moguće mjere i načine koji nam mogu pomoći da čuvamo sebe i druge. Prigriliti Gospodina kako bismo prigrlili nadu: eto snage vjere koja oslobađa

od straha i daje nadu!

‘Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?’ Draga braćo i sestre, s ovog mjesta, koje govori o Petrovoj stamenoj vjeri, želim vas večeras sve povjeriti Gospodinu, po zagovoru Majke Božje, koja je zdravlje svoga naroda, zvijezda u olujnome moru. Neka iz ovih kolonada koje grle Rim i svijet siđe na vas Božji blagoslov poput utješnog zagrljaja. Gospodine, blagoslovi svijet, daj zdravlje tijelima i utjehu srcima. Tražiš od nas da se ne plašimo, ali naša je vjera slaba i bojimo se. Ali Ti, Gospodine, ne ostavi nas na milost i nemilost oluji. Ponovi još jednom: *‘Ne bojte se’* (Mt 28, 5). A mi, zajedno s Petrom, ‘svu svoju brigu povjeravamo Tebi jer Ti se brineš za nas’ (usp. 1 Pt 5, 7). - rekao je papa Franjo. Nakon Papinog nagovora uslijedila je molitva ‘Pod obranu se tvoju utječemo’ (‘Sub tuum praesidium’) u šutnji pred slikom ‘Salus Populi Romani’ (Zdravlje rimskoga puka), a zatim pred Raspelom iz crkve svetoga Marcela, pape i mučenika. To je crkva u Via del Corso u Rimu, koja je u noći 22. svibnja 1519. požaru u potpunosti izgorjela, a ostalo je očuvano samo veliko drveno raspelo koje se od tada posebno časti kao čudotvorno.

Nakon toga je izloženo Presveto uz klanjanje i blagoslov uz pjesmu ‘Adoro Te devote’ (Klanjam ti se smjerno). Molili su se litanijski zazivi u kojima se molilo Gospodina da oslobodi svijet od svih zala koja pritišću ljudski rod, od kušnje i tjeskobe, nevjernosti i beznađa, od tvrdokornosti srca i nesposobnosti za ljubav, od razornoga bezumlja i nemilosrdnoga probitka i nasilja. Molilo se za Crkvu, koja prolazi pustinjom, ljudski rod pritisnut strahom i tjeskobom, bolesne, umiruće i sve koji trpe zbog usamljenosti, liječnike i sve zdravstvene djelatnike umorom iscrpljene.

Na kraju je Papa uputio svečani blagoslov Urbi et orbi s Presvetim, a nakon Blagoslova su uslijedili poklici Gospodinu, Majci Božjoj, svetome Josipu i anđelima i svecima.

28. ožujka

Na online molitvi župnik je prije molitve krunice istaknuo:

»Sigurno se ovih dana čujete s mnogima preko telefona ili na neki drugi način i sigurno pitate ili vas pitaju: *Kako si!* I ja vas želim priupitati: *Kako ste?* To je jako važno pitanje koje pokazuje da nam je do nekoga stalo. Naravno, važno je da to dolazi iz srca! A kada dolazi iz srca prepoznaješ da nisi sam - sama, da ima netko kome si važan.

A Isusu smo itekako važni. Možda me sad netko od vas želi pitati: *Kako ste večešni?* Odgovorit ću riječima 117 psalma koji iako je kratak poseban je u svojoj poruci:

»Hvalite Gospodina, svi puci, slavite ga, svi narodi! Silna je prema nama ljubav njegova, i vjernost Gospodnja ostaje dovijeka!«

Jučer sam u molitvi s Papom doživio jedan poseban trenutak radosti. Prepoznao sam kako kaže psalam, kolika je prema nama ljubav njegova, ali i vjernost njegova je vječna, ona nikad ne prestaje. Jučer sam doživio Isusa koji stoji i čeka da mu se predamo, da mu povjerimo svoju brigu oko ove epidemije koja je zaustavila svakodnevni život, ali nije zaustavila naš odnos s Bogom.

Slušali smo Markovo evanđelje u kojima učenike zahvaća žestoka oluja. No Isus odgovara: *‘Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?’* Isus nam je poručio da se ne bojimo. On je uvijek u našoj životnoj lađi. Zato su toliko snažne riječi spomenutog psalma: »Hvalite Gospodina, svi puci, slavite ga, svi narodi! Silna je prema nama ljubav njegova, i vjernost Gospodnja ostaje dovijeka!«

Ja sam duboko uvjeren da je jučer započelo novo razdoblje naše ljudske i kršćanske povijesti. Duboko u sebi znam da je jučer slomljeno zlo virusa i pandemije, jer tolika vjera je bila okupljena zajedno, toliko zajedništvo je bilo prisutno jer smo svi bili ujedinjeni preko medija. Zato je Trg sv. Petra u Vatikanu bio prepun iako su kamere pokazale da je prazan. No duh ne poznaje granice. Gledali smo u Isusa na čudotvornom raspelu, gledali smo Isusa u izloženom Presvetom oltarskom sakramentu, gledali smo i slušali Isusa kroz riječi pape Franje. I danas, u sve dane našega života uprimo pogled u Isusa.

U ovim vremenima vidimo koliko smo potrebni jedni drugima, u ovim danim primjećujemo itekako da sebičnosti nema mjesta kada nastupe pošasti i potresi, kada ljude uhvate strahovi i nesigurnosti. Usmjereni smo jedni prema drugima, a to je milosna prilika da jedan drugome usmjerimo pogled na Isusa.

Zato je važno da budemo svjesni naše odgovornosti za ovo vrijeme. Tvoja riječ može nekome vratiti volju za životom ili ga može duhovno slomiti. Dovoljna je i jedna poruka mobitelom da učini toliko dobrog ili lošega.

Bogu sam zahvalan da u ovom trenutku možemo čuti riječi ohrabrenja: *Isus te ljubi, ljubi te i prije nego što si nastao, nastala u krilu majčinu. Isus te ljubi onakvog - onakvu kakva jesi, ne opterećuj se nepotrebni mislima. Isusu ne trebaju super ljudi, nego ljudi iskrena i otvorena srca... Zato, raduj se što i danas Bog ti daruje milosti koje su ti potrebne.* Zato vam želim reći da oslušujete svoje srce, oslušajte Božji govor za vaš život i život vaše obitelji. Oslušajte kako vam Bog govori i mijenja

vas. U ovim danima naše izoliranosti, zadobili smo slobodu da imamo vremena više za sebe i tada je lakše sabrati se i čuti svoje srce.

Uskoro ćemo moliti krunicu. Neka ta krunica bude zahvala na Božjoj prisutnosti među nama. Isus nas je jučer sve pohodio. Plodove toga ćemo uskoro doživjeti i oni se već ostvaruju. Zato samo hrabro, ne boj te se vaše budućnosti i budućnosti vaše djece. Ako je Bog s nama tko će protiv nas. Uprimo pogled u Isusa: »Hvalite Gospodina, svi puci, slavite ga, svi narodi! Silna je prema nama ljubav njegova, i vjernost Gospodnja ostaje dovijeka!«

29. ožujka

Na online molitvi župnik je sve uveo u molitvu krunice tumačenjem nedjeljnog evanđelja (Iv 11, 1-45): »Ovih dana na televiziji, po raznim medijima, bilo u nagovorima svećenika mogao čuti govor o strahu. Strah je dio čovjeka. I svatko tko govori suprotno, ne govori istinu. Čitamo da je i Isusa, kao čovjeka, spopao užas i tjeskoba. Ono što je ovdje važno, jest znati kako se nositi s tim strahom. Ovi dani, tjedni su nam osobito primjer kada se čovjek suoči s najdubljim strahom, strahom od smrti. Strah od virusa, a osobito kada su u Zagrebu bili trenuci potresi, čovjeka uhvati strah osobito poslije kad se vidi da se je moglo još puno toga lošega dogoditi. Tako se strah još više jača radi toga da se to loše iskustvo ne bi ponovilo. Vidimo da upravo samo snagom vjere i Božjom milošću možemo se izdići iznad toga. U današnjem evanđelju Isus nas želi izdići od smrtnoga straha. Isusov prijatelj je bolestan. Zovu ga da dođe, ali Isus odgađa dolazak jer kako kaže: Ta bolest nije na smrt. Zato i ne čudi rekacija Lazarovih sestara Marte i Marije: Da si bio ovdje, brat naš ne bi umro. U evanđelju možemo prepoznati kako se isprepliću u Isusu trenuci toga kao čovjeka i kao Boga. Iako je znao da će uskrisiti Lazara, kao čovjek je bio duboko potresen i čak je zaplako. Isus nas uči da ne zaboravimo na ljudsku blizinu jedan drugome. Nisu važne riječi koje ćemo izreći nekome u patnji, nego moja blizina i osjećajnost. Bog je naš osjećajan Bog. Ražali se nad zlom koje snalazi čovjeka, ražali se nad nevoljom. Zato Isus tješi svakoga čovjeka, daje snagu milosti. Netko će možda reći, pa zašto Bog izravno ne intervenira? No tu se vraćamo na dar naše ljudske slobode, zato se Bog nikada izravno ne očituje, osim u nekim posebnim prilikama, ali nam ostavlja tragove svoje ljubavi u našem konkretnom životu. Prekjučer, kad smo bili s papom na Trgu Svetog Petra, mnogi su mi se javili i rekli da su im suze spontano curile kroz lice jer jednostavno se osjetila posebnost trenutka i osjetio se je mir. Vidite, taj mir je jedan od Božjih znakova. Zato vjerujem i znam,

da prvi trenutak ka nestanku ove pandemije jest taj trenutak našeg nutarnjeg mira koji su mnogi doživjeli. A zdravlje dolazi iz nutrine kad nam je duša dobro, onda je i vanjski čovjek dobro. Kada jačamo svoj duhovni imunitet vjerom i molitvom, tada jačamo i svoj imunitet i na razne viruse i sve drugo. Tada prepoznavamo da kroz mir, lakše se nosimo i sa svim poteškoćama i sa svim tjelesnim nevoljama.

Zato Isus svojom nazočnošću daruje mir Marti i Mariji - Sve će biti dobro!

Čovjeka koji je bio već četiri dana mrtav, Lazara, Isus uskrišava i vraća u zemaljski život.

Zato poručujem, draga braćo i sestre, da nemate grižnju savjesti ako vas je ovih dana uhvatio strah i tjeskoba. Znate, dok smo na zemlji, naši nas križevi bole, a smrt straši. To nije znak premalene vjere. Sve je to ljudsko, sve je to i Isus osjećao. Sve drugo je isprazno junačenje.

Također prepoznavmo da Isus daje smisao našem trpljenju. Po svome uskrsnuću lomi sve okove smrti i pokazuje nam put u vječni život. Kada otvorimo srce za vjeru tada činimo iskorak koji ne dopuštaju da nas slome naš prirodni strah i ljudska tjeskoba. Prepoznavmo da je Lazar uskrsnuo. No interesantno je da evanđelista ne opisuje što Lazar govori, kako se osjeća... Temelj je poruka da nas je Isus otkupio, izbavio od smrti. Iščekujemo novi život gdje ćemo Boga gledati licem u lice Tu je onaj zadnji smisao svih naših nevolja, patnja i stradanja. Bogu hvala na daru vjere. A tu vjeru i mi svjedočimo jedni drugima u ovim danima gdje se stvara nešto novo i milosno.

30. ožujka

Laudato televizija i Hrvatski katolički radio započeli su ponovno s prijenosima misa iz Remeta. Prenosila se jutarnja misa u 7 sati koju je predslavio župnik o. Čirko. Misi su prisustvovali Goran i Lovro Kanceljak, koji su također svojim sviranjem i pjesmom obogatili misno slavlje. Župnik je u propovijedi istaknuo sljedeće:

»Dragi slušatelji HKR-a, gledatelji Laudato televizije, svi koji nas pratite preko interneta, mogu li vam biti iskren? Srce mi je ispunjeno emocijama. Ovih dana sam raumišljao o mnogo toga, o pandemiji, o potresu, ali i o mnogim milostima koje zadobivamo ovih dana. Ali također sam razmišljao i o znakovima. Naime, 19. ožujka slavili smo svetkovinu sv. Josipa. Tri dana iza toga dogodio se je potres. Opet nakon tri dana slavili smo svetkovinu Navještenja B.D. Mariji. Dva dana iza toga, 27. ožujka bili smo s papom Franjom na Trgu sv. Petra i molili za oslobođenje od ove bolesti pandemije. Naredni dan, treći dan iza Navještenja, mnogi su osjetili jedan duboki mir u svome srcu - Bit će sve dobro.

Reći ću vam iskreno, ne volim baratati brojkama, ali ovdje mi je Bog progovorio na jedan poseban način. Baš točno između svetkovine zaštitnika naše domovine sv. Josipa i svetkovine Navještenja događa se potres. U tome sam prepoznao Božju ruku koja nas drži. Iako se ovi potresi događaju po prirodnim zakonitostima, Bog je uvijek tu među nama da nas ohrabri svojim neprimjetnim ali snažnim govorom. U ove dvije svetkovine prepoznajem sliku Svete Obitelji. Josip, Marija i Isus koji u Navještenju biva začet po Duhu Svetom. Braćo i sestre i mi smo jedna obitelj. Kako će reći papa Franjo, svi plovimo u istome čamcu. Zato je važno da imamo srca jedan za drugoga. Mi smo obitelj. Slušamo današnje evanđelje o preljubnici uhvaćenoj u preljubu. Ljudi okupljeni oko Isusa, naslađivali su se s tom ženom da je izvrgnu ruglu, a i da vide što će Isus učiniti. Isus ne govori ništa o toj ženi okupljenom mnoštvu, nego govori ljudima: »Tko je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen.« To je ključna rečenica. Kada pogledamo u svoje srce vidimo i mi da nismo baš savršeni i tada nam pogled ne ide prema drugome čovjeku. Najgore je kad osuđujemo. Tko zna što je tu ženu navelo na tu slabost, ne poznamo životne okolnosti ljudi. Isus nas uči da počnemo gledati u sebe, a ne u druge. Spomenuo sam da su ovo posebni dani. Ovo su dani i naše duhovne obnove da bolje promatramo našu nutrinu, da se mijenjamo, da osluškujemo Božji govor. Ona žena se je po oproštenju sigurno promijenila. A mi? Da li smo i

mi spremni na promjenu? Osluškujmo Božji govor za naše živote. Kad osluškujemo nadahnuća Duha Svetoga, tada tražimo način na koji mogu biti djelatelj ljubavi drugome, baš poput Isusa. Pokušaj vidjeti što ti Bog poručuje danas.

I na kraju bih završio s još jednim znakom. Kad je bio potres, ovaj glavni oltar iza mene se je jako potresao i kameni blokovi su pali na pod i dijelovi oltara su se odvojili, ali ono što je ostalo stameno jest kip Advocate Croatiae, potom svetohranište, te jedan mali križ iznad svetohraništa koji je po svim zakonitostima trebamo pasti na zemlju, ali nije. Kad sam odmah nakon potresa ušao u svetište i kad sam vidio da unatoč prašine, kamenja, žbuke Gospa čvrsto stoji i svojim smiješkom i pogledom govori: Bit će sve dobro, u mene je unišao mir. To je milost koju sam doživio ovih dana i to je milost koja mi daje snagu i želim vam svima reći: Sve će proći. U ovim danima izvucimo iz sebe ono najbolje da budemo blagoslov. Sve prolazi, samo Bog ostaje. Bog ostaje, sa mnom, sa tobom, sa svima vama dragi slušalji HKR-a i gledatelji Laudato TV i svi koji nas pratite preko interneta. Isus je naša snaga, u križu je spas, Marija nas vodi Isusu i zato ga radosno blagujemo pod prilikama kruha. Ovih dana to činimo na način duhovne pričesti. No uskoro dolaze dani kada ćemo Isusa primiti i na vidljivi način, u toj maloj, ali toliko posebnoj hostiji, jer Isus je tu s nama Bog.«

Hrvoje Habljak

Oštećenja remetske crkve u potresu

Crkva oko 7.30 sati, 22. ožujka 2020.